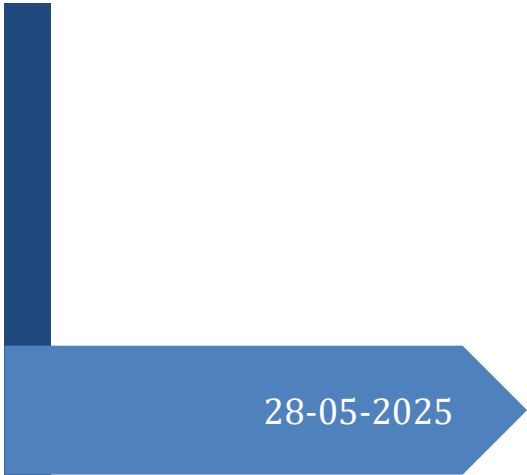
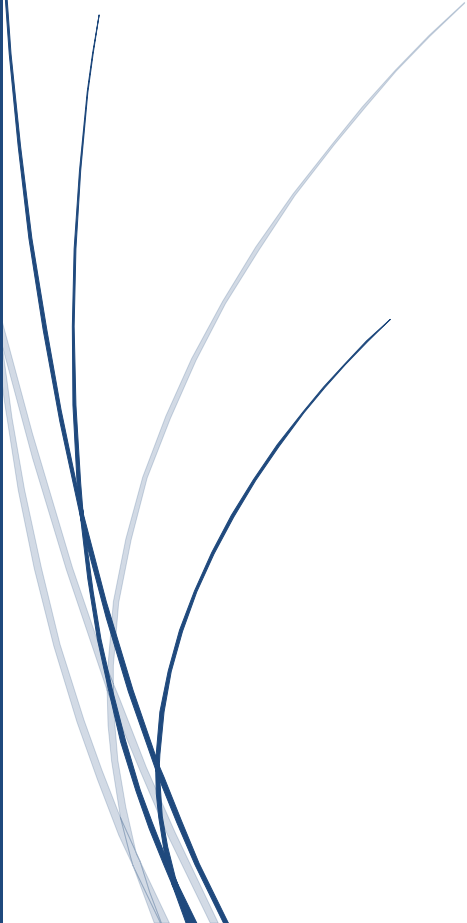

28-05-2025

Securitization mellem allierede:

Et Case Studie af den amerikan-
ske og danske konflikt over
Grønland

Julie Toft Hartmeyer – 20204952
Aalborg Universitet
Kandidatspeciale
Politik & Administration
Institut for samfundsvidenskab
Vejleder: Christoffer Koch Florczak

Anslag: 129.247
Antal normalsider: 53,85

Abstract

The aim of this study is to examine whether securitization as presented by the Copenhagen school can contribute to explaining conflicts between allies. The theoretical research suggests that there are multiple ways to move an issue from a security issue to normal politics including different strategies of desecuritization and counter-securitization. The research within securitization is focused on conflicts between states with hostile relations. This thesis research whether or not conflicts between allies will be constructed in the same way, or if there are significant changes in the argumentation. The topic is researched in the context of Trump's securitization move against Denmark, in the aim of having control over Greenland in 2024/2025, and consequently Denmark's response.

The empirical data for the research has been collected through the statements made in interviews and on online platforms by Donald Trump, JD. Vance and Mette Frederiksen within a limited time period. By using the data to examine the Copenhagen schools security theory, the thesis is able to analyze if there are significant differences when including these new contexts.

The analysis shows that Denmark mostly uses a classic preventative desecuritization strategy. This strategy consists mainly of trying to prevent the securitization move from being successful, by referring to defense agreements that has already been implemented between the US and Denmark. Even Though the analysis suggests that Denmark uses the same strategy as countries with hostile conflicts, there are different nuances to the way in which the argumentation is constructed. Denmark uses rhetoric with emphasis on cooperation between the two states. This seems to be an intentional strategy to avoid escalating the conflict further. By referring to cooperation on the subject, Denmark tries to de-escalate the conflict while still keeping a close alliance with the US.

The thesis thereby concludes that in the case between Denmark and the US, Denmark uses the strategy of preventive desecuritization. There is therefore no significant difference between hostile and allied states. Allies does however construct the argumentation differently, but the strategy remains the same.

Indhold

Abstract	0
1. Indledning	4
1.1 Securitization som politisk værktøj	4
1.2 Verdensordenen under pres	4
1.3 Grønland-sagen	5
1.4 Pres på alliancer	5
1.5 Modsvaret mod anklager	6
1.6 Problemformulering	7
2. Teori	7
2.1 Konstruktivisme - Videnskabsteori	8
2.2 Københavnerskolens securitizationsteori	8
2.2.1 Fra normal politik til sikkerhedspolitik	9
2.2.2 Den militære sektor i securitization	9
2.2.3 Securitization mangel på militær vinkel	10
2.2.4 Talehandlingen	10
2.2.5 Den ekstraordinære handling	13
2.3 Desecuritization og counter-securitization	13
2.3.1 Desecuritization	13
2.3.2 Counter-securitization	14
3. Litteratur Review	15
3.1 Desecuritization	15
3.2 Counter securitization som værktøj mellem fjender	16
3.3 Securitization i Arktis	17
4. Design og metode	19
4.1 Det kvalitative design	19
4.1.1. Det kvalitative within-casestudie	19
4.1.2 Case udvælgelse	20
4.1.3 Det teoritestende casestudie	21
4.2 Analysemetode	22
4.2.1 Dokument metode	22
4.2.2 Diskursanalyse	24
4.3 Operationalisering	24
4.3.1 Securitization - Talehandlingen	25
4.3.2 Desecuritization	27

4.3.3 Counter-securitization	27
4.3.4 Kodningsproces	29
5. Analyse	30
5.1 Forsøg på securitization og udviklingen af den amerikanske diskurs	31
5.2 Counter-securitization	36
5.3 Danmarks diskursive modstrategi i mødet med amerikansk securitization	38
5.3.1 Gentagelser af USA's sikkerheds diskurs	42
5.3.2 Alternative løsningsmuligheder og samarbejde	45
5.3.3 Ansvarsplaceringen bliver forandret	46
5.3.4 Den samlede Danske strategi	48
5.4 Italesættelse af hinanden	49
6. Diskussion	52
6.1 Teoretisk diskussion	52
6.1.1 Andre teoretiske tilgange	52
6.1.2 Securitization og publikum?	53
6.1.3 Er desecuritization den eneste mulighed?	55
6.1.4 Er der behov for at nuancere teorien	56
6.1.5 Desecuritization eller fejlede forsøg på at securitize	57
6.1.6 Securitization i et postkolonialt perspektiv.	57
6.2 Empirisk diskussion	58
6.2.1 Perioden for indsamling af data	58
6.2.2 Typen af empiri	59
6.2.3 Forskerens egen rolle i fortolkningen	60
6.2.4 Kvalitetskriterier	61
6.3 Implikationer	63
6.3.1 Videre forskning	63
6.3.2 Betydning for alliancer	64
6.3.3 Konsekvenser for Grønland	65
7. Konklusion	66
Litteraturliste	68

1. Indledning

1.1 Securitization som politisk værktøj

Ifølge klassisk statsteori er statens centrale opgave at garantere territorial suverænitæt og befolkningens sikkerhed mod eksterne trusler (Weber, 1919). Men i det 21. århundrede har begrebet "sikkerhed" forandret sig. Klimakriser, migration og cyberangreb bliver i stigende grad fremstillet som eksistentielle trusler på linje med traditionelle militære konflikter (Buzan et al., 1998). Begrebet sikkerhed er dermed blevet bredere og det er ikke længere udelukkende andre stater som udgør en trussel. Dette betyder også, at det kan være svært for borgerne at identificere reelle sikkerhedsmæssige trusler, og de må derfor i højere grad stole på statens identificering af trusler. Dette har dog også åbnet op for, at politiske værktøjer som f.eks. securitization, hvor man bruger sikkerheds diskurser til at prioritere emner, har fået mere indflydelse på den politiske dagsorden (Buzan et al., 1998). Denne diskursive proces, giver politiske aktører mulighed for at legitimere ekstraordinære tiltag udenfor normalpolitikens rammer. Dette speciale vil tage udgangspunkt i hvornår og gennem hvilke relationer emner kan fremstilles som en sikkerhedstrussel. Dette fokus er udvalgt på baggrund af en undren om hvorvidt og hvordan securitization kan forklare cases hvor sikkerhedsargumenter dannes mellem allierede, som det f.eks. ses i relevante cases med USA/Canada samt USA/Danmark/Grønland, hvor den amerikanske administration har et ønske om at udvide deres territorium til disse områder. Dette speciale vil tage udgangspunkt i casen om USA/Danmark/Grønland og undersøge, hvorvidt de teoretiske elementer kan findes i denne kontekst eller om der er behov for udvidelse af begreberne.

1.2 Verdensordenen under pres

Når en aktør med succes securitiserer et emne, skabes en undtagelsestilstand, hvor almindelige politiske processer kan omgås (Buzan et al., 1998, s. 24). Trump har flere gange gjort brug af sikkerhedsmæssige diskurser omkring politiske emner. Desuden har hans administration iværksat en række kontroversielle initiativer, der alle er retfærdiggjort med henvisning til nationale sikkerhedsinteresser og det såkaldte "America first" princip, som er en af administrationens kernestrategier (The White House,

2025). Dette betyder blandt andet, at siden administrationens indsættelse, har Trump haft en mere kritisk tone overfor at støtte Ukraine i krigen mod Rusland. Dette, sammen med den kritik han har stillet over for Europa, både i forhold til handel og til deres NATO-medlemskab, har skabt en distance i samarbejdet mellem USA og resten af vesten. Europæiske ledere har reageret på denne udvikling med bekymring (Little, 2025). Flere eksperter mener, at med Trumps "America First" princip, er USA gået fra at være et land, der skulle skabe international stabilitet i vesten, til primært at skabe stabilitet nationalt, uanset konsekvenserne for andre vestlige lande. (Little, 2025)

1.3 Grønland-sagen

Trump udtalte sig på Truth Social, i december 2024 hvor han udnævnte den nye amerikanske ambassadør til Danmark, at "ejerskab og kontrol over Grønland er en absolut nødvendighed for USA's nationale sikkerhed" (Trump, 2024). Dette markerer et klart eksempel på at gøre brug af sikkerhedsdiskurser i praksis. Krisen er blevet taget alvorligt af danske politikere, som med det samme anmodede om telefonsamtaler med den amerikanske administration, samt besøgte flere europæiske lande i forhåbning om støtte (Little, 2025). Efter Trumps udmelding fulgte en række handlinger, der yderligere cementerede situationens karakter af en sikkerhedskrise, herunder besøg af højtrangerende amerikanske embedsmænd og åbne trusler om anvendelse af økonomisk og militær magt (Thomsen, 2024). I forhold til securitization stiller dette en teoretisk undren, da securitization i høj grad henviser til, at man securitiser fjendtlige stater, modsat allierede stater. Derfor er en central undren, om man overhovedet kan securitize mod allierede stater, samt hvorvidt securitization konstrueres på samme måde. Denne case er yderligere interessant at se i dette perspektiv, da det må antages at Danmark og USA kunne samarbejde på området, fremfor at være i konflikt om området. Det er derfor yderligere interessant at USA truer et land, der egentlig er villig til samarbejde.

1.4 Pres på alliancer

Denne udvikling sætter ikke kun det danske kongerige under pres, men presser hele NATO-samarbejdet og kan dermed have betydning for hele den internationale arena. Grønland er under NATO's beskyttelse og truslen, om at overtage Grønland, sætter

dermed også NATOs legitimitet under pres (Søndergaard, 2025). Hvis USA reelt overvejer at bruge militær magt for at få kontrol over Grønland, vil dette medføre et reelt brud med NATOs regelsæt og procedurer og sætte den amerikanske militære alliance under pres. Trump administrationens sikkerhedsdiskurs overfor Grønland, har dermed store konsekvenser, idet det kan have reelle konsekvenser for det forsvarssamarbejde, som Europa er stærkt afhængig af. Europa har været og er stadig afhængig af amerikansk beskyttelse overfor Rusland, og NATO-samarbejdet er derfor essentielt for at holde Rusland på afstand (Kaarsbo, 2024). Hvis NATO-samarbejdet ophører, kan det efterlade et magtvakuum i Europa, som Rusland kan udnytte. Det er derfor også helt specielt at denne alliance, der har stået så stærkt, sættes under pres fra netop USA, som ellers har stået som en essentiel del af NATO. (ibid.)

1.5 Modsvaret mod anklager

Efter Trumps anklager, har repræsentanter fra Danmark lavet forskellige modsvar til USA for at prøve at deeskalere konflikten. Et af argumenterne fra den danske regering har været, at der fortsat er en forsvarsaftale mellem Danmark og USA. "We still have the defense agreement from 1951. It offers many opportunities for the United States to have a much stronger military presence in Greenland. If that is what you wish, then let us discuss it." (Udenrigsministeriet, 2025). Det understreges efterfølgende, at USA selv har formindsket deres militære tilstedeværelse i regionen, samt at Grønland er en del af NATO. Udenrigsministeriet understregede desuden, at USA er Danmarks vigtigste allierede, på trods af det amerikanske narrativ. I stedet inviteres amerikanerne til diskussioner om at øge deres tilstedeværelse på Grønland. Dette giver dermed mulighed for, at amerikanerne kan beskytte område. Spørgsmålet er derfor, hvorvidt det er muligt for diplomatiske og demokratiske allierede at gøre brug af securitization overfor hinanden, når det allierede land blot inviterer til at gøre netop dette, dog uden at overtage territoriet. Derudover kan man undre sig over, hvorvidt det faktisk er securitization, eller om der er almindelig politik, samt hvilke typer af argumentation, som der er mulighed for at bruge når securitization sker mellem allierede magter. Der kan dermed være interessant at undersøge, hvorvidt allierede lande gør brug af unik argumentation, samt hvorvidt securitization forsøg kan være succesfulde i denne sammenhæng.

Det essentielle for dette speciale er derfor at undersøge, hvilke mekanismer argumentationer, som denne, sætter i gang, samt hvordan teoretiske udgangspunkter ændrer form eller står stærkere når man prøver at skabe en sikkerhedstrussel om en allieret nation.

1.6 Problemformulering

- *Hvordan konstrueres modstand mod securitization argumenter mellem allierede nationer?*

Dette casestudie vil tage udgangspunkt i den konstruktivistiske videnskabsteoretiske tilgang, da der lægges vægt på den sproglige konstruering af sikkerhedsdiskurserne. For at undersøge ovenstående problemformulering, vil der tages udgangspunkt i Securitization teori, her specifikt Københavnerskolen udviklet af Buzan et al. (1998). Denne teori har forskellige antagelser om, hvordan emner kan bevæge sig fra normal politik til sikkerhedspolitik og tilbage igen. Forskningsspørgsmålene vil blive undersøgt gennem et teoritestende case design, i konteksten af konflikten i 2025 mellem USA og Danmark om ejerskab over Grønland. Denne case er udvalgt på baggrund af dens unikhed og Danmarks og USA samarbejde. For at kunne undersøge spørgsmålet vil der blive indsamlet empiri i form af udtalelser af Donald Trump, J.D. Vance og Mette Frederiksen. Udtalelserne er indsamlet i perioden 1. november - 1 Maj 2025. Herefter bliver empirien behandlet gennem en systematisk kodning og en efterfølgende diskursanalyse. Til sidst vil centrale elementer af resultaterne blive fremlagt og diskuteret.

2. Teori

Nedenstående afsnit vil redegøre for den videnskabsteoretiske tilgang konstruktivisme, som der er taget udgangspunkt i. Denne videnskabsteoretiske tilgang er valgt for at undersøge hvordan sikkerheds diskurser konstrueres gennem sproglige diskurser og relationer, nærmere end objektivitet. Herefter vil securitization teoriens primære antagelser og centrale faldgruber blive gennemgået. Teorien er udvalgt, da den giver mulighed for at undersøge sikkerhedsdiskurser som talehandlinger og som diskursive konstruktioner.

2.1 Konstruktivisme - Videnskabsteori

Dette speciale vil tage udgangspunkt i det konstruktivistiske felt inden for videnskabs-teori. Inden for det konstruktivistiske videnskabsteoretiske felt, findes der mange ret-ninger, hvoraf dette speciale vil være udarbejdet ud fra en begrænset konstruktivistisk vinkel (Collin, 2019, s. 326-327). Dette betyder, at det anerkendes, at der eksisterer en fysisk verden uafhængigt af vores opfattelse, men at den sociale og samfunds-mæssige verden er et produkt af sociale og samfundsmæssige konstruktioner. (Collin, 2019, s. 326-327) Den konstruktivistiske tilgang til denne opgave, er nødvendig for at besvare problemformuleringen, hvor der er fokus på, hvordan allierede bruger securi-tization overfor hinanden. Da securitization handler om diskurser, må man derfor an-tage, at statsledere kan konstruere sikkerhedstrusler uanfægtet, om disse truer staten i virkeligheden. Enkelte aktører er dermed også af betydning for de internationale re-lationer og systemer. For at kunne besvare problemformuleringen, er det derfor nød-vendigt at have et videnskabsteoretisk udgangspunkt, hvor det anerkendes at sociale konstruktioner har en betydning for, hvad der opfattes som en sikkerhedstrussel, hvilke argumenter der konstrueres og accepteres.

2.2 Københavnerskolens securitizationsteori

Teorien om securitization er særlig relevant for denne undersøgelse, fordi den giver et redskab til at analysere, hvordan USA forsøger at sætte Grønland på den sikker-hedspolitiske dagsorden, og hvordan Danmark forsøger at balancere dette inden for rammerne af en alliance. For at analysere hvordan sikkerhed bliver konstrueret og udfordret i relationen mellem USA og Danmark, vil dette afsnit tage udgangspunkt i Buzan, Wæver og de Wildes teori om securitization (1998), og den efterfølgende be-grebsudvikling inden for den såkaldte Københavnerskole. Teorien giver et analytisk rammeværk til at forstå, hvordan emner som oprindeligt er politiske, kan blive konstru-eret som sikkerhedspolitiske, og hvordan denne proces foregår gennem sprog og dis-kurs. Dette er særligt relevant i relation til Grønland, hvor USA i stigende grad har søgt at placere øen på sin sikkerhedspolitiske dagsorden, mens Danmark i højere grad har forsøgt at afsikre emnet og fastholde status quo. I denne case er der tale om en særlig

situation, hvor securitization foregår mellem allierede stater snarere end mellem fjender. Dette udfordrer de klassiske forestillinger om sikkerhed som noget, der primært opstår i konfrontation med en modstander.

2.2.1 Fra normal politik til sikkerhedspolitik

I følge Buzan et al (1998) skal securitization ses som et spektrum, hvor securitization sker, når emner bevæger sig fra normal politisk behandling til ekstraordinær behandling og muliggøre anvendelse af nye og ekstraordinære politiske værktøjer. Dette skyldes at emnet bliver italesat som en eksistentiel trussel for nogen eller noget. (Buzan et al., 1998, s. 21-22). Teorien beskriver et spektrum hvor emner kan bevæge sig fra non-politized (når et emne ikke er i den offentlige debat) til politized (almindelig politisk behandling) og derefter til securitized (en eksistentiel trussel) (Buzan et al., 1998, s. 24). Securitization handler således om den diskursive proces hvor et emne bevæger sig fra den almindelige politiske behandling mod securitized. Dette sker gennem en diskursiv proces konstrueret af en sikkerhedsaktør. Det er derfor irrelevant om der er en objektiv trussel. Det essentielle er derimod, hvad der italesættes som en trussel mod nogen og opfattes som legitim. (ibid.) Med disse argumenter, antager Buzan et al. således også, at sikkerhed som begreb, implicit skal forstås negativt, da sikkerhed sker som et produkt af at de almindelige politiske processer er fejlede.

2.2.2 Den militære sektor i securitization

Københavnerskolens teori inddeler securitization i fem forskellige sektorer: militær, politisk, økonomisk, samfundsmæssig og miljømæssig (Buzan et al., 1998, s. 27-29). Securitization har unikke mekanismer alt efter hvilken sektor emnet er indenfor. I denne opgave er det særligt den militære sektor, der er relevant, da USA's interesse i Grønland i høj grad knytter sig til landets geostrategiske placering i Arktis og nødvendigheden af at kontrollere området militært mod fremmede nationer (Jacobsen & Lindbjerg, 2024).

I den militære sektor italesættes truslen oftest med statens som referent objekt. Securitization indenfor denne sektor har derfor et klassisk IR-perspektiv, hvor det er statens overlevelse, legitimitet og territorium der er i fokus. Sektoren er også præget af, at det

oftest er den herskende elite, som danner diskurserne. I den militære sektor handler securitization ofte om kapabiliteter og intentioner hos andre aktører, og om hvordan disse opfattes som trusler mod statens overlevelse. (Buzan et al., 1998, s. 27-29) Når USA italesætter behovet for militær tilstedeværelse i Grønland, som en nødvendighed for at modgå kinesisk eller russisk indflydelse, kan det ses som en militær securitization. Danmark har i denne sammenhæng søgt at afbalancere alliancens krav med hensyn til suverænitet og nationale interesser, uden at eskalere diskursen. Denne sektoropdeling er central for valg taget i forbindelse med f.eks. udvælgelsen af dokumenter og centrale aktører.

2.2.3 Securitization mangel på militær vinkel

Københavnerskolen er ofte blevet brugt som analyseværktøj på det andre sektorer. (Balzacq, Léonard & Ruzicka, 2016, s. 495). Teoriens nytænkende måde at udvide begrebet om sikkerheds på, gør det især anvendeligt og innovativt i forhold til at analysere disse andre sektorer. Kritikere mener dog, at dette fokus kan gøre at den militære sektor virker nedprioriteret i en sådan grad at teorien "Mister kontakten til kerneelementet i vores felt, nemlig storstilet militær konflikt" (Knudsen 2001, s. 357–358). Det kritiseres at man ved at udvide sikkerhed til et ikke stats-fokus og et ikke militant fokus, underkender betydningen af netop denne centrale del af traditionel sikkerhedspolitik (ibid.). Som følge heraf har cases indenfor den militære sektor været mindre udforsket. Dette speciale søger at genplacere securitization-teorien i en militær kontekst, men med et analytisk fokus, på at udforske desecuritization mellem allierede.

2.2.4 Talehandlingen

En talehandling defineres som et retorisk træk, hvor en aktør fremstiller og italesætter et emne som værende eksistentielt truet af noget eller noget, i en kontekst af faciliterende forhold, hvortil der er et direkte publikum, denne henvender sig til. Denne talehandling definerer Buzan et al. som et forsøg på securitization af aktøren. Det er derfor et led i securitization, men udgør ikke securitization i sig selv. Talehandlingen består af følgende komponenter: (Buzan et al., 1998, s. 21-23)

- En sikkerhedsaktør
- En italesat trussel
- Et referentobjekt
- Faciliterende forhold

Sikkerhedsaktøren forstås som den aktør, der strategisk italesætter sikkerhedsproblemet. Denne aktør kan i teorien være enhver og er dermed ikke begrænset til politiske aktører. I dette projekt er det givet, at Trump betragtes som sikkerhedsaktøren for at kunne besvare den konkrete problemstilling. (ibid., s. 40-41)

En italesat trussel defineres som den trussel, som sikkerhedsaktøren fremstiller som en eksistentiel trussel mod referentobjektet. Det vil sige, at truslen er kontekstuel forbundet til dem, som den hævdes at true. Her kommer den konstruktivistiske tilgang til sikkerhed i spil, da truslen netop er kontekstuel og afhængig af både referentobjektet og aktøren. Den kan således italesættes og ændre sig alt efter, hvem aktøren er, og hvem der opfattes som truet. (ibid., s. 23-26) Spørgsmålet om Grønland kan for eksempel opfattes som en eksistentiel trussel for både USA og Rusland, hvor parterne i praksis kan italesætte hinanden, som det der udgør truslen, men begge opretholde, at referentobjektet er international sikkerhed. Den samme problemstilling kan derfor give anledning til forskellige trusselsbilleder afhængigt af sikkerhedsaktørens verdenssyn og kontekst. Det er relevant at vide hvem der kan udgøre en trussel, for at vide om casen er relevant, samt hvorvidt der er et teoretisk bidrag i denne henseende. Det defineres ikke teoretisk hvem der konkret kan udgøre en trussel, men det defineres at referentobjektet kan trues af alle der udgør en eksistentiel trussel. (ibid., s. 23-26) Det må derfor antages at alle og enhver, der kan udgøre en trussel for staten, dennes territorier eller dennes militær, kan udgøre en trussel. Der kan sættes spørgsmålstejn ved hvorvidt Danmarks varetagelse af Grønland reelt udgør en trussel for USA, i en sådan grad at det er nødvendigt med ekstraordinære handlinger. Dette argument kan desuden understøttes med, at USA og Danmark er formelle allierede i NATO og derfor i forvejen samarbejder militært. Det kan diskuteres, hvorvidt Københavnerskolens abstrakte begrebsapparat er tilstrækkeligt til at fange de konkrete militære realiteter.

Referentobjektet henviser til den eller det, der er truet af den italesatte trussel. (ibid., s.40-41)

De faciliterende forhold dækker over de omstændigheder, under hvilke truslen bliver italesat. Det vil sige, i hvilken kontekst truslen fremsættes, samt hvilke vilkår aktøren er underlagt. Her spiller aktørens sociale status en væsentlig rolle for succesraten af et forsøg på securitization (ibid., s. 23-26). Dette er specielt for den militære sektor, hvor det er få fra eliten som har autoritet nok til at kunne vurdere noget som militant trussel.

Talehandlingen er således den proces, hvor en aktør fremstiller et emne som en eksistentiel trussel mod en bestemt gruppe. Aktøren laver et forsøg på securitization ved at fremsætte en række udtalelser og påstande om, at et givet problem udgør en eksistentiel trussel for en specifik gruppe. Dette sker gennem en række diskursive strategier, hvor sproget anvendes til at italesætte denne fare. Aktøren behøver derfor ikke at fremlægge konkrete beviser for truslen, men det handler i højere grad om at overbevise publikum om, at situationen kræver handling og prioritering ud over de normale politiske normer. (ibid., s. 23-26)

Disse dele af den diskursive proces, vil bruges i analysen til at analysere hvordan USA og Danmark henholdsvis konstruerer forsøg på både securitization og desecuritization eller counter-securitization. Denne proces er essentiel for at forstå, hvordan USA forsøger at securitize emnet og hvordan Danmark forsøger at desecuritize emnet. Den konstruktivistiske tilgang til analysen dikterer, at den diskursive proces er den mest essentielle i at forstå, hvordan emner havner på den sikkerhedspolitiske dagsorden. Samtidig er det essentielt for hvorvidt det lykkedes USA at securitize Grønland, således at de kan gøre brug af politiske værktøjer udover de normale som f.eks. militær eller økonomisk magt, som Trump allerede har udtalt ikke kan udelukkes.

2.2.5 Den ekstraordinære handling

Når man succesfuldt har flyttet et emne fra politicized til securitized, åbnes der for nye politiske værktøjer og dermed handlinger der er ekstraordinære i forhold til det normale politiske råderum. Det er dog vigtigt at påpege, at dette ikke nødvendigvis indebærer, at en sådan handling faktisk er blevet udført. Den ekstraordinære handling kan også bestå i at skabe en platform og et grundlag for, at en sådan handling hurtigt og effektivt kan gennemføres uden om de normale politiske procedurer (Buzan et al., 1998, s. 23-25). Trump har eksempelvis udtalt, at "alle muligheder er på bordet" ift. Grønland, hvilket implicerer, at militært eller økonomisk pres kunne bringes i spil, hvilket kan være tegn på at en sådan handling er mulig (Galvin, 2025,). Det er derfor afgørende at analysere, hvordan Danmark og andre aktører forsøger at modvirke denne diskursive magt gennem desecuritization eller mod narrativer.

2.3 Desecuritization og counter-securitization

Følgende teoriafsnit vil lægge vægt på begreber der bliver brugt som modspil mod et securitization forsøg. I dette speciale er fokus på netop at forstå hvilke modreaktioner som allierede stater benytter sig af, og om denne varierer fra hvordan andre stater, har gjort modstand. Inden for Københavnerskolen har man identificeret desecuritization, som indeholder forskellige strategier til at få emner tilbage på den almindelige politiske dagsorden. Udover desecuritization har forskere identificeret et andet begreb som kaldes counter-securitization. Dette begreb indeholder metoder hvor aktører gør gensidig brug af talehandlinger og søger at fremme eller svække sikkerheds diskurser.

2.3.1 Desecuritization

Udover securitization italesætter Wæver desecuritization (Wæver 1995, 57-58). Desecuritization betegnes som værende når et emne (modsat securitization) bevæger sig fra sikkerhedspolitik tilbage til almindelig politisk behandling. Desecuritization kan både forekomme før og efter et emne er blevet securitized af en anden aktør. Der findes således også flere strategier for desecuritization (Jacobsen & Strandsbjerg 2017, s. 18).

Der er ifølge Jacobsen og Strandsbjerg (2017) tre strategier som aktørerne kan benytte sig af for at desecuritize et emne. En af måderne hvorpå et emne kan desecuritize er ved at ignorere forsøget på securitization. Hvis man undlader at kommentere på emnet i forhold til securitization og insistere på at emnet kan behandles under almindelige politiske regler og procedure, undgår man at emnet rykker sig til det sikkerhedspolitiske spektrum. Hvis emnet allerede er blevet securitized, skal man dog gøre brug af andre strategier, som kan føre emnet tilbage til normal politik igen. Dette kan ske ved at man argumentere for, at der ikke er nogen trussel overfor referentobjektet eller ved at forsøge at securitize andre emner, og overbevise publikum om at disse emner er vigtigere end det originale emne. (Jacobsen & Strandsbjerg 2017, s. 18-19). Formålet med disse strategier, er at det sikkerhedspolitiske emne vender tilbage til normalpolitikken og man afværger at emnet fortsat er securitized.

2.3.2 Counter-securitization

Begrebet counter-securitization har kun sporadisk været nævnt i litteraturen om securitization-teori, og der findes endnu ingen fuldt udviklet teoretisk ramme for det. Buzan et al. (1998) nævner begrebet i deres konklusion som et eksempel på noget, den konstruktivistiske tilgang har svært ved at indfange. I Stritzel og Changs (2020) bidrag definerer de counter-securitization som en sprogligt reguleret modreaktion, der benytter den samme konstruering som talehandlingen. Specifikt nævnes en kombination af påstand, advarsel, krav og begrundelse, rettet mod at delegitimere securitization og fremme alternative forståelser af sikkerhedsproblemerne. Det centrale i counter-securitization er kampen om legitimitet og autoritet, og hvordan modstand kan underminere eller forhindre implementeringen af sikkerhedspolitikker. Stritzel og Chang (2020) argumenterer yderligere for, at counter-securitization må forstås som en del af en interaktiv proces af talehandlinger, hvor aktører søger at fremme eller svække sikkerhedsdiskurser. Dermed adskiller dette sig fra desecuritization, ved at man ikke nødvendigvis ønsker at emnet skal tilbagevende til normal politik, men i højere grad er en kamp om at overtage securitization narrativer overfor publikum. Det gør begrebet relevant for at analysere modstand og alternative narrativer i nutidige sikkerheds kontekster. (Stritzel & Chang, 2020.s. 549-553)

3. Litteratur Review

Følgende afsnit vil fokusere på eksisterende litteratur om securitization, med særligt fokus på securitization, desecuritization og counter securitization i den militære sektor, territorielle spørgsmål, samt litteratur om de teoretiske rammer. Afsnittet vil identificere, hvordan tidligere studier indenfor Københavnerskolen har fokuseret på ikke militante områder, samt fokuseret på fjendtlige relationer. Dette speciale vil bidrage til netop dette videnshul, ved at analysere hvordan lande, der har stærke relationer og samarbejde, kan bruge securitization overfor hinanden og hvilke nye retoriske værktøjer dette åbner for. Litteratur om counter- og desecuritization inddrages for at analysere de strategiske responsmuligheder, en allieret stat som Danmark har i mødet med en stormagts sikkerhedsretorik.

3.1 Desecuritization

Desecuritization som begreb, har været kritiseret for at være under teoretiseret i forhold til securitization. (Taureck, R. 2006, s. 56). Dog er nyere studier begyndt at lægge mere fokus på dette og udforske konceptet i praksis.

Et centralt bidrag indenfor desecuritization teori, er Salters (2008) undersøgelse af det canadiske luftfartsikkerhedsagentur CATSA. Salters analyse viser hvordan CATSA forsøgte at udvide sit mandat ved at argumentere for, at luftfartssikkerhed kræver ekstra opmærksomhed. Dette blev dog afvist idet der blev insisteret på at vurdere CATSA ud fra almindelige økonomiske og administrative kriterier, og dermed skabe et desecuritization respons inden emnet er blevet succesfuldt securitized. Dette viser, hvordan desecuritization ikke nødvendigvis indebærer en aktiv afpolitisering af et allerede securitized emne, men i nogle tilfælde består i at nægte at acceptere selve indgangen til sikkerhedsdiskursen.

Jacobsen og Strandsbjerg (2017) undersøger dertil hvordan desecuritization tidligere er blevet brugt af de Arktiske stater, i et forsøg på at afholde staterne fra at forsøge at securitize området og dermed opskalere konflikt niveauerne. Dette blev gjort ved at vedtage Ilulissat Deklarationen. Her blev man enige om at det arktiske territorium

skulle bestemmes ud fra videnskab og international ret. Ved at vedtage denne deklARATION inden nogle stater kunne forsøge at securitize hinanden, anses strategien som en præventiv strategi. Jacobsen og Strandsbjerg (2017) har dog konkluderet, at dette har givet nye udfordringer i form af at staterne betvivler de videnskabelige grundlag og de institutionelle regler på området.

3.2 Counter securitization som værktøj mellem fjender

Problemformuleringen i dette speciale fokuserer netop på hvordan securitization kan forekomme mellem alliancer. Dette er specielt interessant begrundet, at securitization rent empirisk bliver undersøgt mellem aktører der ikke har stadfæste alliancer og samarbejder med hinanden. Derfor er det specielt relevant at det meste litteratur som har undersøgt begrebet om counter-securitization fokusere på konflikter der optræder mellem fjender. Dette afsnit vil fokusere på hvordan counter securitization er blevet brugt gennem tidligere litteratur og stiller herefter spørgsmålstejn ved hvorvidt dette begreb kan bruges i andre sammenhænge.

I Kurnyshovas (2024) studie af Ruslands aggression mod Ukraine undersøges både Ruslands og Ukraines brug af forsøg securitization og counter-securitization, og hvordan Ukraine forsøger at delegitimere russiske trusler gennem counter-securitization. Kurnyshova konkludere at Ukraine gør brug af Counter-securitization for at overbevise EU om, at Rusland udgør den største trussel ikke blot for Ukraine men for resten af EU. EU's støtte er essentielt for Ukraine, fordi de er afhængige af den økonomiske og materielle støtte. Counter-securitization betegner her en aktiv moddiskurs, rettet mod at delegitimere og afvise den russiske sikkerheds diskurs, og samtidig mobilisere støtte ved at præsentere Rusland som en trussel mod den internationale orden og Euro-Atlantisk sikkerhed. Det vurderes at Ukraines forsøg på counter-securitization har været relativ succesfuld, idet langt de fleste EU lande er fortalere for at vedholde støtten til Ukraine.

Et lignende perspektiv findes hos Stritzel og Chang (2015), der analyserer counter-securitization mellem USA og Taliban i Afghanistan. Her undersøges counter-securitization i henhold til at få kontrol over Afghanistan, hvor USA og Taliban havde mod-

stridende ønsker om hvem der burde kontrollere området. Taliban gjorde brug af forskellige metoder, heriblandt breve og sange, som udtrykte at USA ville udgøre en sikkerhedstrussel overfor befolkningen. Dette er et eksempel der viser at counter-securitization ikke nødvendigvis skal ses som direkte talehandlinger, men at disse talehandlinger også kan ske gennem alternative metoder.

Begge studier opererer ud fra en grundlæggende præmis om konflikt og fjendtlige forhold mellem aktørerne. Da studier i Counter-securitization har denne centrale antagelse, vides det ikke om counter-securitization kan bruges i andre kontekster, f.eks. mellem allierede. Studier om counter securitization operere ofte ud fra at der er to eller flere aktører, som kæmper om at styre narrativet. Disse aktører er i direkte konflikt med hinanden og anser ikke samarbejde som en reel mulighed. (Stritzel & Chang, 2015) Derfor er det interessant at undersøge om counter-securitization overhovedet er muligt mellem allierede stater, eller om allierede stater i højere grad vil gøre brug af desecuritization, da dette er en mindre eskalerende metode for at omgå securitization.

Udover at sætte spørgsmålstejn ved brugen af counter-securitization, vil ovenstående artiklers definition af counter-securitization blive brugt i metoden til at begrebsliggøre counter securitization. Dette vil blive uddybet i senere afsnit om metoden.

3.3 Securitization i Arktis

På det arktiske område er der lavet en del analyser om de magtdynamikker som præger området. Det er relevant at gennemgå litteraturen for dette specifikke område, da arktisk kan ses som et unikt område, idet flere stormagter er til stede i regionen samtidig med at regionen bliver mere tilgængelig i takt med at klimaet bliver varmere og isen smelter. Samtidig har USA historisk haft en interesse i Grønland som er blevet undersøgt og er relevant for konteksten.

Et område hvor spørgsmålet om securitization mellem allierede bliver særligt relevant, er Arktis, og specifikt relationen mellem Danmark og USA i forhold til Grønland. Jacobsen og Lindebjerg (2024) viser, hvordan USA's stigende interesse for Arktis, som er motiveret af rivalisering med Rusland og Kina, har ændret dansk udenrigspolitik og

styrket både relationen til Grønland og samarbejdet med USA. Her fremstår securitization fra USA ikke som en kilde til konflikt, men som en drivkraft bag øget militært engagement fra dansk og amerikansk side, øgede budgetter og politisk anerkendelse af Grønland i Rigsfællesskabet. Ud fra dette kan man overveje, hvorvidt USA's forsøg på securitization er reelt, eller om det er et forhandlingsmiddel til at øge det danske forsvars investeringer i Grønland.

Jacobsen og Olsvig (2024) kortlægger dertil, hvordan USA i over 200 år har anvendt forskellige former for securitization, for at opnå større råderet over Grønland. Dette viser desuden at amerikanerne flere gange har haft interesse for Grønland, og interessen dermed ikke er unik. Tidligere forsøg har dog også endt i fejlede securitization forsøg. De påpeger dertil, hvordan publikumsrollen, i form af danske og grønlandske beslutningstagere, har spillet en afgørende rolle i, hvorvidt USA's sikkerhedsargumenter har haft gennemslagskraft.

Disse studier som set ovenfor, undersøge konflikter, som primært skyldes konflikter mellem vesten, Rusland og Kina. De studier der viser at USA flere gange har haft interesse i Grønland, undersøger dette som en politisk og demokratisk interesse, idet USA ikke før har truet med militær magt for at få kontrol med Grønland. Selvom disse studier identificerer, at securitization kan føre til samarbejde, undersøger de ikke, hvordan securitization fungerer som strategisk værktøj overfor allierede. Dette speciale vil derfor undersøge, hvad der sker, når en lille stat som Danmark anerkender og samarbejder med en allieret sikkerhedsretorik, men samtidig forsøger at styre, afgrænse eller afpolitisere dens effekter?

4. Design og metode

Følgende afsnit vil gennemgå de metodiske valg taget i forbindelse med udarbejdelsen af analysen. Metoden tager udgangspunkt i et kvalitativt design, baseret på empiriske data indsamlet gennem officielle udtalelser af centrale nøgleaktører. Denne empiri bliver behandlet gennem systematiske kodninger, hvorefter der bliver foretaget en diskursanalyse baseret på disse kodninger og deres teoretiske tilknytninger.

4.1 Det kvalitative design

Dette speciale vil tage udgangspunkt i det kvalitative design. Dette valg er truffet på baggrund af både den socialkonstruktivistiske og den teoretiske ramme. Begge disse teoretiske elementer har sproget i fokus, og pointerer at fænomenerne opstår, når mennesker interagerer med hinanden, hvorfor det er nødvendigt at arbejde med den sproglige kontekst, som mennesker forstår verden indenfor (Collin, 2019). Det er derfor mest hensigtsmæssigt at gøre brug af det kvalitative design, som vil give mulighed for at inddrage casens kontekst, kontekst for det empiriske data, samt opnå den dybde og forståelse af empirien, som er nødvendig indenfor både det teoretiske og konstruktivistiske felt. Følgende afsnit vil gå yderligere i dybden med de metodiske valg truffet i forbindelse med udarbejdelsen af specialet.

4.1.1. Det kvalitative within-casestudie

For at undersøge hvordan aktørerne gør brug af sikkerhedsdiskurser overfor hinanden vil blive der taget udgangspunkt i casestudiet. Yin (2009) har følgende definition på et case studie:

“A case study is an empirical inquiry that investigates a contemporary phenomenon within its real-life context, especially when the boundaries between phenomenon and context are not clearly evident” (Yin, 2009, s. 18).

Dette design er valgt på baggrund af, at grænsen mellem fænomenet og konteksten ikke er tydelig inden for den teoretiske ramme. Teoriens opdeling i sektorer, understreger netop, at mekanismerne vil ændre karakterer alt efter hvilken politisk sektor,

det findes indenfor, dermed har det teoretiske udgangspunkt allerede defineret, at rammen ikke kan fjernes fra konteksten (Buzan et al., 1998). I den konstruktivistiske tilgang er det ligeledes tydeligt, at fænomenet ikke er uafhængigt af konteksten (Collin, 2019). Casestudiet er derfor den mest hensigtsmæssige måde at indsamle viden om fænomenet. Dette betyder også at den viden der bliver indsamlet, vil være et produkt af fænomenet i netop den konkrete kontekst. Ved at kombinere casestudiet med diskursanalyse kan både de sproglige markører for securitization og magtrelationer identificere. Hensigten er at indsamle viden om hvordan securitization bliver påvirket af allieredes ønsker om at samarbejde om problemstillinger og hvordan de kommer til udtryk i netop denne kontekst, frem for at generalisere resultaterne. Et casestudie kan dermed give indblik i hvilke kontekstuelle mekanismer som har betydning for hvordan fænomenet udfolder sig. (Antoft & Salomonsen, 2007, s. 30-33)

4.1.2 Case udvælgelse

Til at undersøge hvordan allierede gør brug af sikkerheds argumenter, vil jeg tage udgangspunkt i USA's forsøg på at få kontrol med Grønland, gennem forsøg på securitization over for Danmark i 2025. Dette er en højaktuel case, som baserer sig på territorial udvidelse mellem to allierede. USA's ønske om at have kontrol over det Grønlandske territorium, udfordre Danmark som allierede til USA. Litteraturen inden for københavnerskolen fokuserer ofte ikke på den militære sektor (Knudsen, 2001). Når der fokuseres på den militære sektor, er det som udgangspunkt mellem parter, der anses som fjender. Casen kan dermed være med til at belyse nogle unikke nuancer indenfor den teoretiske ramme (Antoft & Salomonsen, 2007, s. 30-33). Jacobsen og Strandbjerg (2017) undersøgte desuden hvordan tidligere desecuritization i Arktis har været succesfuld og at nye forsøg på securitization vil ske gennem institutionelle nedbrud som fører til tvivl om suveræniteten af det arktiske område. Denne case er dermed også speciel, idet det her er en aktør i form af Trump, som udfordrer den tidligere succesfulde desecuritization. Danmark som allierede overgiver hertil ikke territoriet til Grønland, men opfordrer til samarbejde. Denne case kan dermed give unikke nuancerede billeder på den teoretiske ramme, idet den udfordrer centrale antagelser om aktørernes magt, og alliancers påvirkning af retorikken.

Derudover har casen flere implikationer, idet der er flere institutionelle rammer involveret i casen. Herunder både NATO, som må anses som at blive presset hvis USA skulle udfordre Grønland og Danmark militært. Herefter har EU som institution også en betydning, idet EU's markedsregler beskytter Danmark mod økonomisk pres, og dermed også er involveret i konflikter og evt. konsekvenser.

4.1.3 Det teoritestende casestudie

Casestudiet kan have forskellige formål. Formålet med casestudiet kan have betydning for hvilken case der skal udvælges. Dette casestudie baserer sig på et teoritestende casestudie (Antoft & Salomonsen, 2007, s. 30-33). I det teoritestende casestudie, undersøger man, hvorvidt teorien kan forklare en given kontekst. Formålet med det teoritestende casestudie er dog ikke blot at forklare en case, men derimod at undersøge teoriens forklaringskraft. Med det teoritestende casestudie, er formålet dermed, gennem casen, at undersøge teoriens forklaringskraft og bidrage med nye nuancer og eventuel videreudvikling af teorirammen. Teorien sættes dermed i spil, med den empiriske virkelighed. (Antoft & Rasmussen, 2007 s. 30-33)

Denne fremgangsmåde er specielt relevant til denne case, idet casen udfordrer centrale antagelse indenfor københavnerskolen. Casen har flere aktører som både er demokratiske og samarbejder med hinanden på området. Samtidig er der en ulige magtfordeling mellem parterne, som kan sætte spørgsmålstegn ved centrale dele, som f.eks. hvorvidt alle aktører står lige stærkt i forhold til at argumenterer imod forsøg på securitization. Det teoritestende casestudie giver dermed mulighed for at undersøge hvorvidt teorien også kan forklare cases som udfordrer de centrale antagelse i securitization teori, dermed vil det være muligt at bidrage med flere nuancer til teorien, eller bekræfte teoriens allerede eksisterende elementer. (Antoft & Rasmussen, 2007 s. 30-33)

4.2 Analysemetode

Følgende afsnit vil redegøre for de metodiske valg og overvejelser, der har været i forbindelse med dette speciale.

4.2.1 Dokument metode

For at analysere problemstillingen bedst muligt vil der tages udgangspunkt i dokumentmetoden. De dokumenter, der inddrages, er sekundære dokumenter. Disse dokumenter er kendetegnet ved at være tilgængelige for offentligheden, samt er tidsmæssigt i nærheden af begivenhederne (Lynggaard, 2020, s. 187). Man kunne forestille sig, at primære dokumenter ville være af højere troværdighed. Dog har den teoretiske ramme fokus på de diskurser, der bliver fremlagt til publikum (Buzan et al., 1998). Det er derfor mest hensigtsmæssige og troværdige overfor netop den teoretiske ramme, at tage udgangspunkt i hvilke argumenter der bliver fremstillet overfor offentligheden, frem for dokumenter der florerer mellem aktører internt. Ved at fremlægge disse dokumenter som argumenter og modargumenter over tid og fokusere på kontekst, vil man kunne analysere hvordan argumenterne forandrer sig over tid, samt hvilken virkning de har på nye modargumenter.

For at undgå problemer med den eksterne validitet, bliver de opsat kriterier for udvælgelsen af de dokumenter, som der bliver inddraget i analysen (Lynggaard, 2020, s. 187). Da problemstillingen er tæt knyttet til den teoretiske fortolkning, må der tages udgangspunkt i de teoretiske fokuspunkter. Da securitization lægger stor vægt på hvordan aktører fremstiller sikkerhedspolitiske argumenter, må man også inkludere dette i kriterierne for udvælgelse (Buzan et al., 1998). Der vil derfor tages udgangspunkt i de centrale aktører, som forsøger at securitize et emne. For at besvare problemstillingen, skal det undersøges hvordan forskellige aktører bruger securitization overfor hinanden. Derfor skal de centrale aktører fra begge sider af forsøget på securitization inddrages. Derfor udvælges dokumenterne ud fra at aktørerne i nedenstående tabel har produceret dokumentet.

Navn	Stilling	Begrundelse
Mette Frederiksen	Danmarks nuværende statsminister	Central rolle og autoritet i Danmarks argumentation
Donald J. Trump	USA 47. Præsident	Central rolle og autoritet i USA's argumentation. Den originale sikkerhedsaktør.
J. D. Vance	USA nuværende Vicepræsident	Central rolle og autoritet i USA's argumentation.

Tabel 1

Da Donald Trump er essentiel for denne analyse som sikkerhedsaktør, vil der desuden tages udgangspunkt i dokumenter, der er produceret efter det amerikanske valg, altså efter d. 5. november 2024 og frem til den 1. maj. Dokumenterne er alle fundet gennem officielle internetbaserede kilder. Herunder officielle databaser over opslag på Truth Social, interviews og pressemøder, samt opslag på andre sociale medier herunder instagram, Facebook og LinkedIn som Danmark især bruger til deres formidling. Det skal tydeliggøres, at der er flere overvejelser i forbindelse med afgrænsningsperioden, idet det ikke forventes at konflikten bliver løst eller henlagt inden afleveringen af dette speciale, hvorfor nye mekanismer og elementer kan komme til udtryk efter analysens afslutning.

Dokumenter i form af interviews der ikke er transskriberede, vil blive transskriberet under indsamlingen. Ved transskribering af interviews og andet videomateriale, vil talesprog blive lavet om til skriftsprog. (Brinkmann & Tanggaard, 2020, s. 52) Dette betyder at visse udtalelser vil blive redigeret, således at det er læsevenligt. Dette betyder ikke at centrale ord og betydning vil gå tabt. Det drejer sig i højere grad om gentagelser af enkelte ord samt fyldord som f.eks. "øhm" mm.

4.2.2 Diskursanalyse

For at analysere argumenterne, som bliver fremlagt i de udvalgte dokumenter, vil der gøres brug af diskursanalyse, som giver mulighed for at analysere argumenter og sprog i dokumenterne (Brænder & Cecchini, 2020, s. 262-273). Gennem diskursanalysen vil det være muligt at analysere hvordan aktørerne konstruerer en trussel, overfor hvem samt hvordan de forsøger at legitimere denne diskurs gennem nye diskurser. Ved diskursanalyse er det vigtigt at både redegøre for diskurserne centrale dokumenter, men også vurdere hvordan diskursen forandrer sig mellem dokumenter og modsatrettede diskurser kan komme til udtryk (Brænder & Cecchini, 2020, s. 265). Diskursanalysen giver mulighed for at forstå meningen bag indholdet og dermed forstå meningen og virkningen bag argumenterne. For at analysere diskurserne og modargumenterne, vil dokumenterne blive fremlagt først kronologisk for hver enkelt aktør og herefter vil deres argumentation i samspil blive fremlagt. Dette er fordi, den tidsmæssige kontekst er vigtig for at forstå meningen med diskursen og det må antages at argumenternes indhold og mening skal ses i henhold til argumenter, der er blevet fremstillet førhen (Brænder & Cecchini, 2020, s. 266). Gennem kodningsprocessen, som bliver redegjort for senere, vil de mest essentielle dokumenter blive fremstillet. Det er hensigtsmæssigt for de analytiske resultater at fremstille de væsentligste resultater for at gøre argumentationen mere klar og fremstille mekanismerne tydeligere.

4.3 Operationalisering

For at analysere talehandlingen vil der blive taget udgangspunkt i de teoretiske elementer og omsætte dem til konkrete og målbare definitioner som analysen kan tage udgangspunkt i. For at analysere hvordan casen passer ind i den teoretiske ramme, skal hvert enkelt begreb operationaliseres, således det er målbart. De tre begreber der vil blive operationaliseret efter er: talehandling i Securitization, Desecuritization og Counter securitization. For at gøre dette mest hensigtsmæssigt vil operationaliseringen blive opdelt efter disse begreber. I følgende afsnit vil det blive gennemgået hvordan disse begreber bliver operationaliseret

4.3.1 Securitization - Talehandlingen

Københavnerskolen teoretiserer at talehandlingen er den centrale del i forsøgene på securitization. Vuori (2008) deler talehandlingens komponenter op i disse teoretiske og kontekstuelle faktorer.

1) Eksistentielle trusler 2) Krav på handling 3) Autoritær forstærkelse

Buzan, Wæver og de Wilde (1998) definerede som tidligere nævnt securitization som værende den diskursiv proces, ved at italesætte noget eller nogen som en eksistentiel trussel mod et referent objektet. Derfor er det essentielt at identificere truslen, dette kan gøres ud fra at identificere, 1) hvad er referentobjektet 2) hvad/hvem truer referentobjektet 3) Hvad sker der hvis der ingen handling er. Dette indebærer at kigge på hvordan Grønlands forsvar bliver italesat som en trussel, samt hvem der udgør den konkrete trussel, samt hvordan der tegnes et fjendebillede af disse aktører.

Dernæst lægges der fokus på, hvilke handlinger der fremlægges. Når der fremlægges at der er behov for handlinger, der kræves her og nu, er dette med til at forstærke konstruktionen af truslen og sandsynligheden for, at forsøget på securitization bliver succesfuldt forstærkes dermed (Balzacq, 2005). I denne del af analysen vil der derfor blive lagt vægt på udtalelser, hvor Trump italesætter vigtigheden af at handle hurtigt.

Sidste element for at analysere talehandlingen sker gennem en analyse af hvordan andre autoriteter bliver brugt til at forstærke Trumps påstande. Det at andre autoriteter f.eks. underretningstjenester, højtstående embedsmænd eller andre statsledere er enige i at der er en sikkerhedstrussel, forstærker netop sandsynligheden for at publikum vil acceptere forsøget på securitization (Vuori, 2008).

For en tydeligere visualisering af indikatorerne og den teoretiske sammenhæng er nedenstående tabel blevet udarbejdet.

Retoriske komponenter	Definition	Teoretiske elementer	analysepunkter
Eksistentielle trusler (sikkerhedsbruddet)	Retorik der italesætter en specifik trussel 1) hvad er referentobjektet 2) hvad/hvem truer referentobjektet 3) Hvad sker der hvis der ingen handling er	Italesat trussel	Hvordan fremstilles Danmarks manglende sikkerhed af arktis som et sikkerhedsproblem, og hvem er "fjenden"
Handler (Understøtter at der er et sikkerhedsbrud, fordi der kræves handling her og nu)	Retorik der beskriver Trumps ønskede handlinger her og nu	Referent objekt	Implicere USA's ønske om at eje Grønland for sikkerhedsmæssige interesser.
Autoritet forstærkelse (Er der andre autoriteter der understøtter det der bliver italesat)	Retorik der understøtter Trump administrationens autoritet (f.eks. når hemmelige informationer, eller støtte til embedet italesættes)	Faciliterende forhold	Politisk, militaristisk eller diplomatisk ekspertise bruges til at legitimisere administrationens ønske

Tabel 2

Ovenstående tabel er udarbejdet på baggrund af hvordan den enkelte talehandling kan operationaliseres.

4.3.2 Desecuritization

Jævnfør Jacobsen og Strandsbjerg (2017) har identificeret tre strategier indenfor desecuritization. Henholdsvis præventiv securitization, nedgradering af truslen samt omfokusering. Det er disse tre strategier der vil tages udgangspunkt i, igennem analysen. For hver strategi er der blevet udarbejdet indikatorer, som kan identificeres i det empiriske materiale. Disse er blevet udarbejdet på baggrund af eksisterende teori, som antager at disse tre strategier kan udformes i praksis.

I tabel 3 nedenfor kan det ses hvordan de forskellige strategier er defineret samt de empiriske identifikatorer, som der vil analyseres efter, for at identificere Danmarks modargumentation.

Strategi	Definition	empiriske identifikationer
Præventiv securitization	Forhindre securitization gennem forsøg på at undgå at italesætte emnet, eller henvise til almindelige politiske procedure	- Henvisninger til lovgivning og aftaler der allerede er implementeret - Ignorering af sikkerheds aktørens talehandling
Nedgradering af truslen	Forsøg på at overbevise om at truslen ikke udgør en eksistentiel trussel mod referentobjektet	- Offentlige udtalelser hvor det argumenteres for at det ikke er en trussel - Der er nu samarbejde med den eksterne trussel omkring emnet - Offentlige udtalelser om nedgradering af foranstaltninger
Omfokusering	Forsøg på at fjerne fokus på emnet, ved at italesætte at andre emner udgøre en større trussel	- ignorering af sikkerheds aktørens talehandling. - Offentlig erklæring om prioritering af andre emner - Midler går til andre sikkerhedspolitiske emner

Tabel 3

4.3.3 Counter-securitization

For at kunne analysere hvordan Counter-Securitization udspiller sig, vil der tages udgangspunkt i Stritzel og Changs (2020) definition for Counter Securitization. Her opdeles den modstridende talehandling ud fra 4 elementer: Påstand, Advarsel, Krav og

begrundelse. (Stritzel & Chang, 2020, s. 552) Hvert element er en del af konstrueringen af et forsøg counter-securitization. Counter-securitization ses dermed ikke som et isoleret modtræk, men som en proces af forsøg på securitization og counter-securitization.

“In this sense, in our definition, counter-securitization may appear as part of an interactive process of moves and counter-moves that are both linguistically regulated by the grammar and illocutionary logic of securitizing speech acts and closely tied to processes of legitimization and delegitimization.” (Stritzel & Chang, 2020, s. 552)

Counter-securitization adskiller sig dermed fra desecuritization, ved netop ikke at forsøge at rykke emnet tilbage til almindelig politik. Denne type af securitization skal i højere grad ses som en kamp om at dominere narrativet overfor et publikum. De teoretiske elementer der vil bruges til at identificere counter-securitization, kan ses i nedenstående skema.

dimensioner af modstand	Empiriske indikatorer
Påstand	En udtalelse om, at noget udgør en (ny) trussel, eller at den oprindelige trussel er misforstået
Advarsel	En advarsel om konsekvenser, hvis der ikke gribes ind eller ændres kurs
Krav	Et direkte krav, opfordring eller forslag til handling
Begrundelse	Underbygning af de ovenstående med fakta, normer, etik, ret eller historiske analogier

Tabel 4

Ved at opdele de forskellige modtræk i ovenstående dele, muliggøres det at systematisk kunne analysere hvorvidt Danmark forsøger på counter-securitization, eller om der er elementer der mangler for at kunne identificere konflikten som en konflikt præget af forsøg på securitization og counter-securitization.

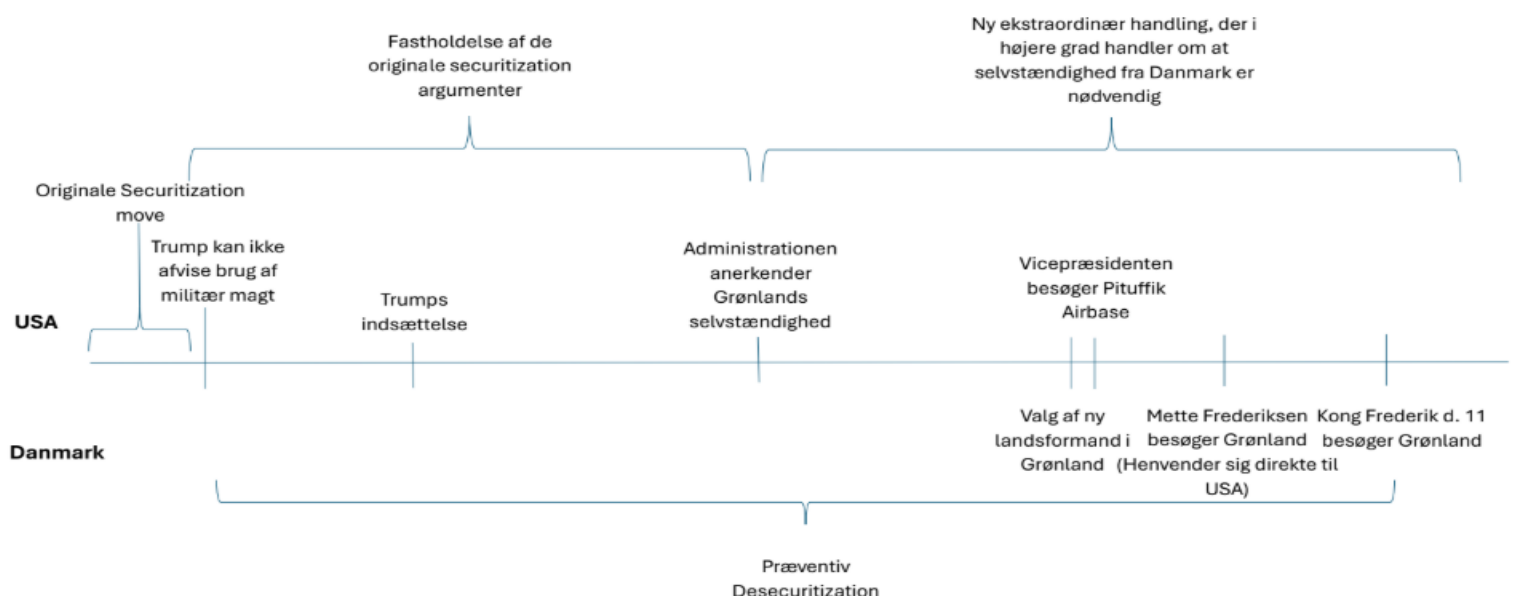
4.3.4 Kodningsproces

For at systematisk kunne behandle teksten og forstå meningen bag argumenterne, er det hensigtsmæssigt at kode det empiriske materiale. Kodningskategorierne vil blive lavet ud fra ovenstående operationalisering hvor kodningen tager udgangspunkt i teoretiske elementer. De tre operationaliseringsskemaer kan således også anses som kodelisterne der vil blive brugt og kan ses i bilag 4. Da formålet med dette speciale er, at udforske og forsøge at udvide eller afgrænse den teoretiske ramme, er det desuden nødvendigt at være åben overfor nye metodiske elementer og dermed vekselvirke mellem deduktion og induktion (Bjørnholt & Jacobsen, 2020, s. 224-225). Der vil således tages udgangspunkt i en startkodeliste, hvor materialet også arbejdes med induktivt, hvor nye elementer kan inddrages. Efterfølgende vil de nye elementer indgå i en ny slutkodeliste. Denne slutkodeliste vil derefter blive lagt ned over samtlige dokumenter, således at alt materialet bliver behandlet ens. (Bjørnholt & Jacobsen, 2020, s. 213-220) De tilføjede kategorier kan ligeledes findes i bilag 4. Dette inkluderer både startkodelisten og slutkodelisten med eventuelle nye elementer. Dette er med til at styrke reliabiliteten af resultaterne, da dette er med til at øge gennemsigtbarheden af det metodiske valg der er taget. (Bjørnholt & Jacobsen, 2020, s. 213-227) Dette vil blive gjort gennem sprogbehandling programmet Nvivo, hvor det er muligt systematisk at behandle materialet.

5. Analyse

Analysen vil tage udgangspunkt i de forsøg på securitization, som er blevet foretaget af både USA og modsvaret fra Danmark. Da der vil være fokus på hvilken former for retorik der bliver brugt af henholdsvis Danmark og USA, vil den første del af analysen tage udgangspunkt i USA's side af argumentationen, da det er herfra det indledende forsøg på securitization kommer fra. Efterfølgende del vil tage udgangspunkt i, hvordan Danmark har responderet på det amerikanske forsøg på securitization. Analysen peger på, at Danmark specielt gør brug af desecuritization ved at henvise til gamle aftaler på forsvarsområdet, politik der allerede er implementeret og understrege det samarbejde der er mellem Danmark og USA. Dertil viser empirien er der er nogle specielle nuancer som har betydning for Danmarks retorik, som der kan gøres brug af fordi de netop er allierede.

Ydermere vil kernebegivenheder, der har kontekstuel betydning for hvordan de forskellige retoriske virkemidler skal bruges, blive inkluderet. En oversigt over de forskellige typer af argumentation, samt kernebegivenheder i perioden 1. november – 1. Maj 2025 kan ses i modellen nedenfor.

Tabel 5

5.1 Forsøg på securitization og udviklingen af den amerikanske diskurs

Det originale forsøg på securitization sker d. 22. december af den nyvalgte amerikanske præsident Donald Trump. Det skete således, efter Trump blev genvalgt, men inden han officielt tiltrådte embedet. Udtalelsen kommer via Truth Social i forbindelse med Trumps udnævnelse af den nye ambassadør til Danmark, hvor han i samme opslag nævner følgende:

“For purposes of National Security and Freedom throughout the World, the United States of America feels that the ownership and control of Greenland is an absolute necessity.” (Trump, bilag 1, s. 1)

Ovenstående kan ses som et forsøg på securitization hvor de forskellige komponenter af talehandlingen kan opdeles i følgende dele (Buzan et al., 1998):

Sikkerhedsaktør	Donald Trump
Referentobjekt	Freedom throughout the world
En italesat trussel	Ingen italesættelse
Faciliterende forhold	Nyvalgt præsident og øverstbefalende for det amerikanske militær med adgang til landets mest følsomme information.

Tabel 5

I opslaget italesætter Trump desuden den ekstraordinære handling som værende at have kontrol over Grønland. Trump italesætter dog ikke en trussel. Det er derfor uklart, hvordan truslen over for “freedom throughout the world” skal defineres på dette tidspunkt. Dette gør at hans indledende forsøg på securitization, står en anelse svagere, da det er svært at retfærdiggøre den ekstraordinære handling, som netop er, at USA skal have kontrol over Grønland, når han ikke italesætter hvem der truer Grønland.

Først d. 2. januar italesætter Trump hvem der udgør truslen. Dette sker gennem endnu et post på Truth Social:

“(...) Greenland is an incredible place, and the people will benefit tremendously if, and when, it becomes part of our Nation. We will protect it, and cherish it, from a very vicious outside World. MAKE GREENLAND GREAT AGAIN!”
(Trump, Bilag 1, s. 1)

Her italesætter han at det er en *“vicious outside world”* som USA og den internationale sikkerhed skal beskyttes mod. Det er dog fortsat utydeligt for publikum, hvem præcis Trump hentyder til her, da det simplificeret, kan være samtlige aktører som ikke er en del af USA, han kan hentyde til. Hvis man kigger ud af denne specifikke kontekst og case, har Trump flere gange italesat Kina og Rusland som trusler for USA. Det var dog uvist på daværende tidspunkt, om det også er disse der henvises til, i forhold til truslen i dette eksempel.

Det er først d. 7. januar, ved et medieevent i Trumps private ejendom, at det italesættes hvem der udgør truslen overfor referentobjektet:

“You don't even need binoculars, you look outside, you have China ships all over the place. You have Russian ships all over the place. We're not letting that happen. We're not letting it happen. And if Denmark wants to get to a conclusion -- but nobody knows if they even have any right title or interest. The people are going to probably vote for independence or to come into the United States. But if they did -- if they did do that, then I would tariff Denmark at a very high level.”
(Trump, Bilag 1, s.3)

Dette er første gang det fulde forsøg på securitization med alle komponenterne kommer til udtryk. Komponenter i det amerikanske forsøg på securitization kan dermed opsummeres således:

Komponent	Empirisk data
Sikkerhedsaktør	Donald Trump
Referentobjekt	Freedom throughout the world/National Security, Economic Security, International Security
En italesat trussel	Rusland og Kinas tilstedeværelse i Arktis
Faciliterende forhold	Nyvalgt præsident og øverstbefalende for det amerikanske militær med adgang til landets mest følsomme information.

Tabel 6

Det kan dog ses, at både Trump og J.D. Vance empirisk har variation i referentobjektet over tid, hvor de skiftevis italesætter National- og international sikkerhed, økonomisk sikkerhed og fred og frihed i hele verden (bilag 1; bilag 2). Dette kan muligvis gøre det svært for publikum at vurdere netop hvorfor Kina og Rusland udgør en trussel og hvem eller hvad der specifikt blive sikret, hvis USA skulle få kontrol over Grønland.

Hvis de kontekstuelle rammer inkluderes, er det vigtigt at pointere at disse udtalelser er lavet henholdsvis genne opslag på Truth Social og gennem interviews på hans egen ejendom til amerikanske journalister (bilag 1). Det er dermed antageligt, at diskursen primært henvender sig til amerikanske statsborgere og primært hans egne vælgere, som er den største gruppe af brugere på Truth Social (Forman-Katz, & Stocking, 2022). Men da USA er en af de førende nationer i vesten, og den største bidrager til NATO, kan det ikke udelukkes, at internationale aktører også anses som modtagerne. Det er vigtigt for analysen at inkludere hvem der er modtager af forsøget på securitization. Det er f.eks. essentielt om USA kommunikerer direkte til og med Danmark i offentligheden, da det har betydning for hvilken type af respons de fremover vil bruge. Hvis Danmark og USA henvender sig til forskellige modtagere, kan det være nemmere at ignorere hinandens argumentation.

Den amerikanske retorik foregår over længere tid, hvor der sker forandringer i retorikken. Når der kigges på de første konstruktioner af securitization og de sidste konstruktioner, kan man se at der opretholdes samme argumentation. Ved sidste forsøg på securitization i perioden, blev dette udtalt af vicepræsident Vance:

"I think Americans, by the way, don't fully realise how important this is to our own security, so all of the missile defence that we have depends on having a presence in Greenland cause you think, God forbid, if somebody fires a missile at us, it's gonna come over the Arctic. We need to have the visibility of what's going on there. And look, Denmark, which of course controls Greenland. Right now, they've really under invested in the Infrastructure and the security of Greenland. The president. What he said, of course, the media attacks it. It's very common sense. It's: look this matters to our security. This matters to our missile defence and we're gonna protect America's interests. Come hell or high water." (Vance, Bilag 2, s. 8)

Vicepræsident Vance nævner i dette interview ikke, hvem der udgør truslen, men udtaler ved hans besøg sidst i marts ved Pituffik Air base igen, at Rusland og Kina er den primære trussel (Bilag 2, s. 3-4) Selve argumentationen for at prioritere tilstedeværelsen på Grønland har ikke ændret sig. Men retorikken om, hvorvidt USA skal have magt over territoriet, virker til at være blødt op. Vicepræsidenten har i dette interview valgt at gøre brug af ordene "presence in Greenland" frem for f.eks. "control" eller "ownership" som ellers tidligere har været retorikken. (Bilag 2, s.5) Retorikken handlede i starten om, at USA skulle eje Grønland uanset hvad, og gerne ved at Danmark overgav territoriet til USA. Den amerikanske diskurs ser desuden ud til at ændre sig, til at være mere fokuseret på Grønlands selvstændighed og derefter grønlændernes eget ønske om at samarbejde med amerikanerne. D. 4. marts udtalte Trump dette i en officiel tale til kongressen.

"... And I also have a message tonight for the incredible people of Greenland. We strongly support your right to determine your own future. And if you choose, we welcome you into the United States of America." (Trump, Bilag 1, s .7)

Dette understøtter vicepræsident Vance også ved hans tale på Pituffik Air base, hvor han udtalte følgende:

“We respect the self-determination of Greenland, Greenlanders, excuse me. We believe in the self-determination of the population of the people of Greenland. And our argument is very simple. It is not with the people of Greenland, who I think are incredible and have an incredible opportunity here. Our argument really is with the leadership of Denmark” (Vance, Bilag 2, s. 4)

Dermed kan det ses, at USA over tid har vedholdt deres originale argumentation med megen lidt variation. Dette er visualiseret i nedstående tabel.

Komponent	Første forsøg på securitization	Sidste forsøg på securitization
Sikkerhedsaktør	Donald Trump	JD. Vance
Referentobjekt	Freedom throughout the world/National Security, Economic Security, International Security	American Security
En italesat trussel	Rusland og Kinas tilstedeværelse i Arktis	Rusland og Kinas tilstedeværelse i Arktis
Den ekstraordinære handling	Ejerskab over Grønland	Tilstedeværelse på Grønland

Tabel 7

Dette peger dermed på, at amerikanerne har ændret deres retorik en anelse og ikke står lige så skarpt på deres securitization af emnet som tidligere, men hellere ser at Grønland løsriver sig fra Danmark og øger deres samarbejde med USA. Hvis det viser sig, at Danmark har gjort brug af argumenter om desecuritization, kan dette være et tegn på, at USA ikke er lykkedes med at securitize emnet. Dette er baseret på en

betragtning af at USA er gået fra at prøve at danne en platform af at kunne gøre brug af militær eller økonomisk magt, til i højere grad at argumentere for selvbestemmelse og selvstændighed. Dette kan anses som en almindelig politisk procedure, og tyde på, at emnet ikke har forladt det almindelige politiske område.

Der har dermed været en ændring af amerikanernes forsøg på securitization, hvor primært den ekstraordinære trussel har ændret sig, til at være mere af diplomatisk karakter og læner sig mere op ad almindelige politiske processer. Spørgsmålet er nu, hvilken rolle den danske retorik har spillet i amerikanernes ændring af deres forsøg securitization. Næste afsnit af analysen vil have fokus på netop hvordan Danmark har konstrueret deres modsvar på amerikanernes forsøg på securitization.

5.2 Counter-securitization

Efter det empiriske materiale er blevet bearbejdet, ses der få indikatorer på, at Danmark gør brug af counter-securitization. Disse argumenter vil derfor fremlægges i nedenstående afsnit, inden en analyse af hvorvidt Danmark gør brug af desecuritization vil blive fremlagt. Efter dette afsnit, vil en mere kronologisk analyse af Danmarks modsvar blive præsenteret. Det empiriske materiale, som analytisk kan pege på counter-securitization, kan opsummeres i følgende skema.

Komponenter af talehandling	Empiriske indikatorer	Empiriske eksempler på counter-securitization	Empiriske eksempler mod counter-securitization
Påstand	En udtalelse om, at noget udgør en (ny) trussel eller at den oprindelige trussel er misforstået	<i>“USA skal ikke overtage Grønland. Grønland er grønlændernes, og USA skal ikke overtage Grønland.”</i>	<i>“Når Vicepræsident Vance f.eks. siger at hverken USA eller Danmark har gjort nok for sikkerheden om Grønland, så</i>

			<i>er det jo ikke forkert.”</i>
Advarsel	En advarsel om konsekvenser, hvis der ikke gribes ind eller ændres kurs	<i>“For hvis vi lader os splitte som allierede, så går vi vores fjenders ærinde.”</i>	<i>“USA er vores tætteste og nærmeste allierede. Og fra vores side vil vi gøre alt hvad vi kan for fortsat at have et tæt samarbejde.”</i>
Krav (Direktiv)	Et direkte krav, opfordring eller forslag til handling	<i>“at alle lande skal respektere landegrænser, staternes suverænitet og territoriernes integritet.”</i>	<i>“Hvis I vil styrke sikkerheden i Arktis. Så lad os gøre det sammen.”</i>
Begrundelse (Propositionelt indhold)	Underbygning af de ovenstående med fakta, normer, etik, ret eller historiske analogier	<i>“Dem vi har bygget op siden afslutningen af 2. verdenskrig. De spilleregler, der har beskyttet os mod ufred, utryghed og usikkerhed.”</i>	<i>Vi har en forsvarsaftale vedrørende Grønland tilbage fra 1951.</i>

Tabel 8

Som det ses i ovenstående skema, er der fundet empiriske eksempler både for og imod counter-securitization. Det vil dog argumenteres for, at Danmark netop ikke gøre brug af counter-securitization af flere grunde. En af grundene er, at Danmark i højere

grad gentager USA's diskurs. Dermed prøver Danmark ikke at ændre den sikkerhedsdiskurs, som USA har fremlagt. Derudover ses eksemplet på at Danmark italesætter at Grønland ikke er til salg, som det eneste eksempel på at Danmark kunne forsøge at fremstille amerikanerne som en trussel. Dette kan dog ikke ses i henhold til counter-securitization, da Danmark netop opfordre til at USA må og kan være til stede på Grønland hvis de vil, og fortsat fremstiller USA som Danmarks vigtigste allierede. Samtidig fremsætter Danmark hverken stærke advarsler eller stærke krav for USA's diskurs. Danmarks advarsel og konsekvens relaterer sig i højere grad til at fortsætte den status quo og det samarbejde som Danmark og USA allerede har, hvilket i højere grad peger mod desecuritization og dermed et forsøg på at vende tilbage til normal politik. På baggrund af ovenstående, ses det at der er tegn på counter-securitization, men at disse ikke er fyldestgørende nok til at man kan konkludere at Danmark gør brug af counter-securitization i praksis. Derfor vil resten af analysen vende sit fokus tilbage til desecuritization, som der er større empirisk belæg for.

5.3 Danmarks diskursive modstrategi i mødet med amerikansk securitization

Danmarks statsminister Mette Frederiksen kommer ikke med nogle udtalelser før d. 7. januar. De første par uger, bliver USA, sikkerhedsdiskurs dermed ignoreret. Dette i sig selv er også et tegn på desecuritization, da man ikke ønsker at skabe fokus på USA's sikkerhedsdiskurs. Ved Mette Frederiksens første udtalelse sagde hun følgende:

“Vi havde en diskussion tilbage i 2019. Nu skriver vi 2025, og nu er der så påbegyndt en anden diskussion. Og jeg vil fastholde, at USA er vores vigtigste allierede. Vi har behov for altid at have et tæt samarbejde med amerikanerne, men fremtiden for Grønland, den defineres i Nuuk. Formand for Naalakkersuisut er meget, meget klar at i sin tale allerede nu, "Grønland er ikke til salg." (Frederiksen, Bilag 3, s. 15)

I denne udtalelse påpeger Mette Frederiksen, at det er op til Grønland at vurdere hvordan fremtiden skal se ud. Ved at sige det, bruger hun en retorik, der kritiserer den ekstraordinære handling, som Amerikanerne prøver at facilitere. Gennem Mette Frederiksens italesættelse af “*nu er der så påbegyndt en anden diskussion*” anerkender hun, at der er en kontekstuel difference mellem diskussionen i 2019 og diskussionen

i dag. Denne retorik indeholder herudover komponenter, der kan relatere sig til desecuritization, idet der henvises til, at Danmark ønsker en fortsættelse af samarbejdet med amerikanerne. Et retorisk værktøj, der findes interessant, er forskydningen af ansvaret til Grønlands ledelse. Dermed forsøger Danmark at påtage sig en mere neutral rolle i konflikten. Ved at henvise til og støtte den Grønlandske diskurs om, at landet ikke er til salg, laves der samtidig en autoritets forstærkelse, af de grønlandske lederes diskurs. At dette er muligt, er må antages at kunne relateres sig til det unikke forhold og samarbejde der er mellem Danmark og Grønland. Det er derfor også et produkt af den øgede selvstændighed, som Grønland allerede har og den kolonialistiske historie mellem Danmark og Grønland, som der i dag ses som amoralsk.

Den Amerikanske retorik forholder sig dog ikke til den danske retorik og ser primært ud til at ignorere de danske modtræk og diskurser. Her skal det påpeges, at selvom der ikke er udtalelser offentlig, kan der være private samtaler mellem parterne som offentligheden ikke har adgang til. Samtidig er det også her publikumsdelen er relevant, for hvis begge parter forholder sig til forskellige publikum, er det muligvis mindre relevant at modsvarer argumentationen med at inddrage modsigende diskurser i sin retorik, da det ikke er det samme publikum der er modtager.

D. 10. januar indkalder Mette Frederiksen til pressemøde i Statsministeriet, sammen med Grønlands daværende landsformand Múte B. Egede. Dette er den første officielle meddelelse fra regeringens side.

Her understreger og udbygger Mette Frederiksen det samme argument som tidligere ved at sige:

“Der er en øget sikkerhedstrussel både fra Rusland og vi ser også et Kina der i stigende grad retter deres fokus mod Arktis. USA er vores tætteste og nærmeste allierede. Og fra vores side vil vi gøre alt hvad vi kan for fortsat at have tæt samarbejde. Vi skal stå sammen Europæisk. Og vi skal stå sammen transatlantisk. Og derfor er det sådan set også positivt med en stigende amerikansk interesse hvad angår Grønland. Det er en interesse der bliver større, men det er altså også en interesse som på ingen måde er ny. Det amerikanske militær har en lang årrække været tilstede i Grønland. Blandt andet på USA's

base i det nordvestlige Grønland, som af mange årsager har en vigtig strategisk betydning. "Det er reguleret tilbage i aftalerne fra 1961, det er i øvrigt en aftale som åbner mulighed for yderligere samarbejde." (Frederiksen, Bilag 3, s. 13)

Dette argument kan ses som en tydelig indikator på, at Danmark gør brug af desecuritization og specielt strategien for præventiv desecuritization. Dette begrundes med, at der henvises til både at fortsætte samarbejdet, henvise til at interessen er normal og ikke speciel, samt at henvise til en allerede eksisterende aftale som amerikanerne kan bruge til at øge deres forsvar på Grønland. Eksempler på disse empiriske fund kan ses i nedstående tabel.

Strategi	Definition	empiriske fund	indikatorer
Præventiv desecuritization	Forhindre securitization gennem forsøg på at undgå at italesætte emnet, eller henvise til almindelige politiske procedure	- "Og fra vores side vil vi gøre alt hvad vi kan for fortsat at have tæt samarbejde"	- At fortsætte allerede etablerede samarbejder
		- "Det er en interesse der bliver større, men det er altså også en interesse som på ingen måde er ny . Det amerikanske militær har en lang årrække været tilstede i Grønland"	- Understreger at problemstillingen i sig selv ikke er ny og allerede bliver behandlet under normal politik
		- " Det er reguleret tilbage i aftalerne fra 1961 , det er i øvrigt	- henviser til aftaler og procedurer som

		en aftale som åbner mulighed for yderligere samarbejde.”	kan anses som almindelig politiske procedure.
--	--	--	---

Tabel 9

Dette peger dermed på, at Danmark bruger en desecuritization strategi, for at forebygge, at USA kan lave et succesfuldt forsøg på securitization. Her er det desuden vigtigt at understrege, at denne strategi kun er mulig fordi der kun er lavet et forsøg på securitization og dette endnu ikke er succesfuldt (Jacobsen & Strandsbjerg, 2017). Det ser ydermere ud til at denne strategi er gennemgående for den danske argumentation, da argumentationen er vedholdende gennem hele indsamlingsperioden. Ved den sidste empiri samlet er argumentationen nogenlunde ens med de første argumenter fremlagt. Her argumenterer hun:

“Der er intet, jeg ønsker mig mere, end at vores venskab kan fortsætte. (...) Landegrænser. Staternes suverænitet. Territoriers integritet. Det er rodfæstet i international ret. Det er fundamentale principper. Skabt ovenpå 2. verdenskrig, så små lande ikke skal frygte store lande.” (Frederiksen, Bilag 3, s. 16)

Her gøres igen brug af samme argumentation, med at henvise til ret og lov og dermed almindelige politiske processer. Samtidig understreges det at samarbejdet skal fortsætte, hvilket igen indikerer at de almindelige politiske processer og behandlinger kan understøtte emnet. Dermed er Danmark vedholdende i den præventive strategi. Dette peger dermed tydeligt på, at Danmark gør brug af desecuritization.

Derudover er der fundet 3 diskursive elementer som der er specielt gennemgående for den danske argumentation: At der er en trussel fra Kina og Rusland, at USA er en allieret der er til stede på Grønland og kan fortsætte med at være det og at det er op til Grønland at bestemme deres fremtid i relation til Danmark og USA. Disse argumenter gør 3 ting: 1) gentager USA's sikkerheds diskurs 2) giver USA en alternativ løsningsmulighed til at være til stede på Grønland 3) ændre ansvarsplaceringen

Da disse argumenter er gentagne, er det interessant at analysere, hvorvidt disse elementer udgør centrale dele af Danmarks desecuritization strategi eller om disse er irrelevante for den teoretiske sammenhæng.

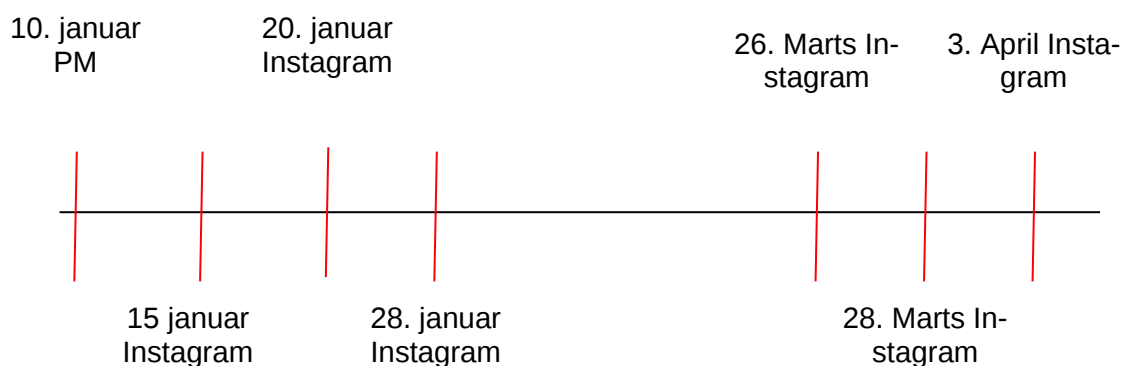
5.3.1 Gentagelser af USA's sikkerheds diskurs

Gennem bearbejdelsen af det empiriske materiale, viser det sig, at et af de centrale elementer, i den danske argumentation, er at gentage sikkerheds aktørens fremlæggelse af truslen. Den amerikanske argumentation, om at der er behov for højere sikkerhed i Arktis, blive ofte gentaget af Mette Frederiksen, og er dermed et centralt element i den danske diskurs. Dette er interessant, da dette må antages ikke at være en given del af præventiv desecuritization. Det at gentage en sikkerhedsdiskurs, lægger derimod op til, at der netop er behov for at foretage ekstraordinære foranstaltninger. For at overveje om dette er en nuance der relaterer sig til konteksten af at landene er allierede, kan man overveje hvordan dette ville se ud, hvis landene ikke var allierede. Hvis en nation gengiver, at en fjende har ret i, at man har et sikkerhedsproblem, som ikke bliver håndteret godt nok, vil man givetvis stå i en ringere position, end hvis man blot ignorerer sikkerhedsaktøren og henviser til at man har politikker implementere som kan håndtere bekymringen. Som Mette Frederiksen f.eks. gjorde det ved sin første udtalelse d. 7. januar til DR:

“Vi havde en diskussion tilbage i 2019. Nu skriver vi 2025, og nu er der så påbegyndt en anden diskussion. Og jeg vil fastholde, at USA er vores vigtigste allierede. Vi har behov for altid at have et tæt samarbejde med amerikanerne, men fremtiden for Grønland den defineres i Nuuk. Formand for Naalakkersuisut. er meget, meget klar at i sin tale allerede nu. Grønland er ikke til salg.”
(Frederiksen, Bilag 3, s. 15)

Her italesættes netop at selve handlingen USA foreslår ikke accepteres, men hvorvidt hun er enig i, om der er en konkret trussel mod Arktisk, undlader hun at kommentere på. Generelt virker det ulogisk at være enig i truslen som nødvendiggør at dele af ens territorium bør overgives. Det kan argumenteres for at dette blot vil styrke den trussel ramme som der er blevet opsat af sikkerhedsaktørerne. Dermed må det at gengive en sikkerhedsdiskurs relateres sig til at landene er allierede.

Hvis man inddrager den faktiske kontekst, at disse lande er allierede, ville det så have samme betydning. Den amerikanske villighed til at samarbejde med Danmark om f.eks. Arktis er ekstremt vigtigt. Det at gentage diskursen, kan dermed være en måde at undgå konflikt med en allieret, og kan ses som en diplomatisk tilpasning. Dette kan også i denne kontekst, være en med til at desecuritize emnet, idet truslen anerkendes, og man derfor får mulighed for at åbne for almindelige politiske forhandlinger. Det kan derfor antages, at dette må være unikt for netop denne type af case, hvor de to parter er allierede. Det at gentage og erklære sig enig i at der er en sikkerhedstrussel i Arktisk som skal vedholdes, er et instrument som Mette Frederiksen gentagne gange benytter sig af fra pressemødet d. 10. januar og frem. En tidslinje hvor denne form for argumentation er brugt af Mette Frederiksen er illustreret nedenfor:

Når andre elementer inddrages, ses det, at denne enighed om sikkerheden i Arktis, ofte optræder i forbindelse med andre elementer. Disse elementer inkluderer blandt andet forskydning af ansvaret for sikkerheden, enten tilbage til USA eller NATO, som f.eks. i denne udtalelse:

“Når Vicepræsident Vance f.eks. siger at hverken USA eller Danmark har gjort nok for sikkerheden om Grønland, så er det jo ikke forkert. Ligesom det ikke er forkert, når NATO’s generalsekretær siger, at heller ikke andre NATO-lande har gjort nok. Og at sikkerheden i Arktis i øvrigt er et fælles ansvar for NATO og for alle arktiske allierede.” (Frederiksen, Bilag 3, s. 4)

Et andet element denne argumentation optræder sammen med er Danmarks egen opprioritering af sikkerheden i Arktis:

“Og i takt med den stigende russiske aggression og øget kinesisk interesse er det i dag hævet over enhver tvivl, at vi har brug for flere kapaciteter i Arktis også i Grønland.

Er der sket nok indtil nu? Nej. Det har forsvarsministeren sagt meget klart.

Derfor skal allerede besluttede kapaciteter på plads, og nye initiativer skal besluttes og finansieres.

I ved, at jeg længe har advokeret for yderligere oprustning. Både af vores eget nationale forsvar. I NATO sammenhæng, herunder i Østersøen. Og altså også i Arktis.” (Frederiksen, Bilag 3, s. 11-12)

Det sidste element er forslag til samarbejde om sikkerhed i Arktis:

“Der er en øget sikkerhedstrussel både fra Rusland og vi ser også et Kina, der i stigende grad retter deres fokus mod arktis. USA er vores tætteste og nærmeste allierede. Og fra vores side vil vi gøre alt hvad vi kan for fortsat at have tæt samarbejde. Vi skal stå sammen Europæisk. Og vi skal stå sammen transatlantisk.” (Frederiksen, Bilag 3, s. 13)

Når gentagelserne om diskursen kan kobles sammen med disse andre elementer, kan det antages at Danmark bruger det at erklærer sig enig i diskursen, til samtidig at kunne overtage narrativet om løsninger og skabe diplomatiske forbindelser. Det skal derfor ses som en del af en større helhed, som kan ændre karakter alt efter hvordan begrebet bruges og hvilke sammenhænge det bruges i forbindelse med. Disse eksempler viser, at gentagelsen af sikkerhedsdiskursen ikke skal ses som isolerede mekanismer, men som en samlet strategisk positionering. Dette gøres gennem argumenter om ansvarsforskydning, national opprioritering og samarbejde, som sammen bidrager

til en strategi der samtidig med at desecuritize, forsøge et vedligeholder de diplomatiske forbindelser til både USA og Grønland. Det centrale ved denne brug af gentagelse er således ikke, at Danmark bekræfter truslen isoleret set, men hvilken effekt dette har, når konteksten inddrages og bruges til at styrke Danmarks egen sikkerhedspolitiske position og samtidig bevare alliancen med USA. Det at gentage Trumps trussel konstruktion har derfor en unik karakter, idet de er allierede. Konteksten åbner dermed op for nye argumentationsargumenter indenfor desecuritization.

5.3.2 Alternative løsningsmuligheder og samarbejde

Som nævnt i ovenstående afsnit, er en af de komponenter som ofte bliver brugt, argumentet om, at USA har andre måder at kunne være til stede på Grønland på, end ved at overtage territoriet. Dermed henviser Danmark også til allerede eksisterende aftaler og internationale regler og normer om suveræniteten. Dette er en del af præventiv desecuritization strategi, hvor det forsøges at få emnet tilbage til det almindelige politiske felt.

Ved at fremhæve, at der allerede eksisterer aftaler mellem Danmark og USA, argumenterer man også indirekte for at den ekstraordinære handling ikke er nødvendig, idet der allerede er aftale og ramme, som kan rumme at håndtere denne trussel. Dette gør det unødvendigt at bruge ekstraordinære midler. Ved at henvise til disse aftaler og understrege Grønlands ret til selvbestemmelse, foretager Danmark samtidig en kritik af den ekstraordinære handling, om at USA skal overtage Grønland. Herefter bliver det italesat at der er andre muligheder som inkluderer, at USA kan være til stede på Grønland uden at overtage det. Dette er igen en mekanisme, som skal ses i henhold til den kontekst som der er imellem de to lande, hvor Danmark og USA er allierede og Danmark ser USA som en del af deres kerne alliance. Dette er på trods af at USA har italesat, at de må overtage noget af Danmarks territorium.

Ved at italesætte de aftaler der allerede er på området, kan Danmark samtidig strategisk vise publikum, at der er åbnet op for forhandlinger, som ifølge den amerikanske diskurs bør kunne tilfredsstille deres behov for sikkerhed. Det må antages at enhver nation ønsker at undgå konflikter så vidt muligt, da dette kan have alvorlige konse-

kvenser for staten, derfor vil en retorik der ligger op til samarbejde blandt tætte allie-rede, være svært for publikum at afvise, da dette må være at foretrække over direkte konflikter. Det kan derfor ses som et nyt teoretisk element, hvor Danmark yder mod-stand gennem offentliggørelse af eksisterende aftaler. Det må igen antages at denne mulighed er tæt knyttet til, at Danmark anser USA som en tæt allieret, da Danmark ellers ikke ville ønske at samarbejde med USA.

Empirisk kan dette blandt andet ses i udtalelser som:

“Det amerikanske militær har en lang årrække været til stede i Grønland. blandt andet på USA’s base i det nordvestlige Grønland, som af mange årsager har en vigtig strategisk betydning. Det er reguleret tilbage i aftalerne fra 1961, det er i øvrigt en aftale som åbner mulighed for yderligere samarbejde.” (Frederiksen, Bilag 3, s. 13)

5.3.3 Ansvarsplaceringen bliver forandret

I samtlige udtalelser fra Mette Frederiksen, har hun desuden gjort brug af at ændre ansvarsplaceringen. Dette kan blandt andet ses i tidligere citat:

“Når Vicepræsident Vance f.eks. siger at hverken USA eller Danmark har gjort nok for sikkerheden om Grønland, så er det jo ikke forkert. Ligesom det ikke er forkert, når NATO’s generalsekretær siger, at heller ikke andre NATO-lande har gjort nok. Og at sikkerheden i Arktis i øvrigt er et fælles ansvar for NATO og for alle arktiske allierede.” (Frederiksen, Bilag 3, s. 4)

samt:

“Omkring Grønland henviste jeg til formanden for Naalakkersuisut Múte B. Ege-des udtalelser om, at Grønland ikke er til salg. Det er op til Grønland selv at træffe beslutning om selvstændighed.” (Frederiksen, Bilag 3, s. 12)

Ved at gøre brug af denne form for retorik, skubbes ansvaret for sikkerhedsproblemerne over på andre aktører, og gør det muligt for Danmark at påtage sig en mindre central rolle i konflikten. Problemstillingen forsøges dermed kollektiviseret. Dette kan også være et tegn på omfokusering af problemstillingen, til ikke længere at handle om

Grønland og Danmarks varetagelse af Grønland. Derimod hæves diskussionen til at handle om det fælles forsvar i Arktis og i NATO. Dermed forsøges det at flytte fokus fra at handle om et isoleret tilfælde, til at handle om effektiviteten af de allerede eksisterende samarbejder. Dette peger mod, at Danmark i nogle udtalelser lægger sig et sted mellem omfokusering og den præventive strategi, men holder sig inden for desecuritization. Dette må igen antages at kan ses i henhold til de to landes relation til hinanden.

Ved at henvise til at Grønland selv skal tage beslutningen om deres tilhørsforhold, henviser hun samtidig til nogle særligt skrøbelige normer i det internationale samfund. Disse normer relaterer sig til at vesten har optaget nogle usagte regler og normer, om at man skal opretholde staters suverænitet, og specielt stater eller områder, som har været præget af kolonialismen. Da dette speciale lægger vægt på det socialkonstruktivistiske felt, må man også anerkende at denne kontekst har stor betydning for effekten af den danske argumentation. Det at Grønland tilhører Danmark som en konsekvens af kolonitiden, har betydning for hvorvidt publikum kan acceptere en evt. overtagelse, fordi det går imod megen af den morale som vesten og det internationale samfund er bygget op på. Denne betragtning kan diskuteres i henhold til andre videnskabsteoretiske tilgange. De teoretiske elementer er dog mangelfulde i forhold til at forklarer Grønlands rolle i konflikten til fulde.

Samlet set fungerer denne ansvarsforskydning som en central komponent i den danske modreaktion på USA's forsøg på securitization af Grønland. Ved konsekvent at placere ansvar hos internationale aktører som NATO, hos USA selv, og hos det grønlandske selvstyre, formår Danmark at nedtone sin egen rolle i konflikten og fremstår som en samarbejdspartner frem for en modstander. Man må antage, at det er her, at konteksten er afgørende. Strategien som Danmark gør brug af, har disse virkninger fordi USA er en allieret. Sandsynligheden for at Danmark ville have taget en mere konfronterende tilgang ville være sandsynligt, hvis det var en fjendtlig nation der havde forsøgt at overtage territoriet. Hvis en fjendtlig stat forsøgte på securitization, kunne det netop også være at Danmark gjorde brug af argumenter, der ville pege mere imod

counter-securitization. Inddragelsen af Grønlands landsstyre ville i så fald også sandsynligvis være rent formel, frem for at blive fremhævet som den centrale beslutningstager, ændrer sig alt efter relationen til sikkerhedsaktøren.

Strategien kan derfor forstås som en alliancebevarende form for præventiv desecuritization, hvor det diplomatiske sprogbrug og ansvarsplacering bliver midler til at afmontere truslens karakter uden at gå i åben konfrontation. Det viser, hvordan desecuritization i praksis ikke nødvendigvis handler om at benægte en trussel, men om at styre diskursen, således at emnet aldrig når at blive securitized.

5.3.4 Den samlede Danske strategi

Den danske reaktion på USA's forsøg på securitization af Grønland udgør en strategisk moddiskurs, der primært er kendetegnet ved præventiv desecuritization og en diplomatisk tilgang. I stedet for at benægte selve trusselsbilledet eller udfordre USA, vælger Danmark at anerkende behovet for øget sikkerhed i Arktis, men samtidig afvise den ekstraordinære løsning, nemlig overtagelse af Grønland. I stedet ligger Danmark fokus på de alternative løsninger, som kan implementeres jævnfør allerede eksisterende aftaler. Samtidig prøver Danmark at fremme og italesætte den stærke alliance mellem de to lande og understreger Grønlands ret til selvbestemmelse.

Det ser dog også ud til at Danmark nogle gange inddrage elementer fra strategien omfokusering, hvor Danmark forsøger at hæve diskursen til at handle om det samlede forsvar i Arktis og NATO. Dette gøres konkret gennem ansvarsforskydning.

Denne strategi adskiller sig fra klassiske former for counter-securitization, hvor fokus typisk ligger på direkte at argumentere mod truslen eller modgøre sikkerhedslogikken. I stedet søger Danmark at omdirigere trusselsdiskursen ind i normale politiske og diplomatiske rammer, som er et kendetegn ved desecuritization. Samtidig viser analysen, at denne tilgang i høj grad er mulig, fordi relationen mellem Danmark og USA er præget af alliance og samarbejde. I en konflikt mellem fjender ville en sådan strategi ikke være hverken mulig eller troværdig.

Sammenfattende udgør Danmarks respons et eksempel på alliancedrevet, præventiv desecuritization, der demonstrerer, hvordan småstater kan navigere i stormagtsdiskurser uden at udfordre samarbejdet og uden selv at blive passive aktører.

5.4 Italesættelse af hinanden

Gennem bearbejdelsen af empirien er det interessant, hvordan USA og Danmark italesætter hinanden på. Det virker til, at Danmark konsekvent har en strategi om at stå med en forhandlende og diplomatisk front i offentligheden og dermed bringe forhandlingsmulighederne frem for publikum. I den første del af empirien er det desuden tydeligt, at USA undgår at kommentere og tale direkte til Danmark gennem officielle kanaler. Dette er både før og efter Danmark har kommenteret på USA's forsøg på securitization. Når præsident Trump eller vicepræsident Vance bliver spurgt ind til samtaler med Mette Frederiksen eller udtalelser fra Danmark, ignoreres Danmarks argumentation til fordel for at sprede deres eget budskab. Dermed undgås det at skulle tage højde for de argumenter som Danmark præsenterer. Det ser dog ud til at efter vicepræsident Vance interview d. 2. februar er et punkt hvor Vance kalder Danmark en dårlig allieret. Dette bliver den eneste emne hvor USA og Danmark argumenterer direkte med hinanden. Her udtaler Vance:

".... There are sea lanes there that the Chinese use, that the Russians use that frankly, Denmark, which controls Greenland. It's not doing its job and it's not being a good ally" (Vance, Bilag 2, s. 2)

Denne udtalelse ser ud til at starte en samtale mellem landene, hvor de begynder i højere grad at forsvare sig selv overfor hinanden gennem interviews, taler og opslag på sociale medier. Det ses at Mette Frederiksen besvarer denne beskyldning gennem et opslag på de sociale medier. Her italesætter hun Danmarks indsatser blandt andet i Afghanistan, som følge af amerikanske forespørgsler og dermed understreger Danmarks og USA's alliance gennem tiden. Til dette responderede vicepræsidenten i sin tale på Pituffik Air base med følgende:

"And, you know, one of the things I heard was, well, what about the many Danes who lost their lives in the war on terror fighting alongside the United States?"

Well, look, we obviously honor the sacrifice of our Danish friends in the war on terror 20 years ago, just as, for example, the French honor the sacrifice of Americans in Normandy 80 years ago. But recognizing that there are important security partnerships in the past does not mean that we can't have disagreements with allies in the present about how to preserve our shared security for the future. And that's what this is about.

There is no amount of bullying, no amount of obfuscating, no amount of confusing the issue. Our message to Denmark is very simple. You have not done a good job by the people of Greenland" (Vance, Bilag 2, s. 4)

I denne udtalelse er det tydeligt at Vance reagerer på specifik kritik som Danmark har rejst af hans tidligere udtalelse. Dette skal dog ikke ses som et forsøg på at trække udtalelsen tilbage, men at få samtalen tilbage til selve det, der er kerne af deres diskurs. Ved at udtale *"There is no amount of bullying, no amount of obfuscating, no amount of confusing the issue. Our message to Denmark is very simple. You have not done a good job by the people of Greenland"* og tidligere i talen kaldte Danmark for en "Ally" igen, kan dette ses som en måde, at indirekte opbløde for hans tidligere statement, om at Danmark ikke er en god allieret for USA og vende narrativet til at Danmark ikke er en god allieret for Grønland.

Danmark reagerer efterfølgende på ovenstående udtalelser og hele forsøget på securitization. Dette gør Mette Frederiksen ved sit officielle besøg i Grønland, hvor hun er i selskab med både den forhenværende og nuværende landsformand for Grønland. Et officielt møde som amerikanerne desuden ikke kunne få gennemført. Her taler hun både på dansk og engelsk, og dermed direkte til den amerikanerne.

" (...) Om sikkerhed. Der er meget, som vi og I kan gøre. Fra dansk side styrker vi nu vores tilstedeværelse.

Mere overvågning. Nye arktiske skibe. Langtrækkende droner. Og satellitkapacitet.

Vi vedstår os vores forpligtelser. Mere er på vej.

Det har altid været en fælles opgave at stå vagt om sikkerheden i Arktis.

Grønland er en del af NATO. Og vi har i snart 75 år haft en forsvarsaftale med jer, som giver meget vid adgang til Grønland.

Hvis I vil være mere tilstede, så er Grønland og Danmark klar.”

(Frederiksen, Bilag 3, s. 2)

Dette skifte fra parallel kommunikation til en form for dialog, markerer et vigtigt vendepunkt i den diskursive proces mellem Danmark og USA. I starten anvender USA en klassisk securitization-strategi, hvor Danmarks mod argumenter ignoreres. Ved at ignorere Danmarks modargumenter forsøgte USA at fastholde kontrol over både narrativ og trusselsrammen. Men med Vance's interview 2. februar kan Danmarks modargumenter i forhold til at være en allieret ikke ignoreres. Dette kan understrege at det også for USA stadig mener det er vigtigt at have Danmark som en allieret.

Ved at italesætte at Grønland har ret til selvbestemmelse og at USA ikke mener Danmark gør nok for at beskytte øen, peger dette på en amerikanske diskurs, hvor man tilsyneladende forsøger at fremstå som beskytter af grønlandske interesser snarere end blot en stormagt. Mette Frederiksens svar kan ses som et klart eksempel på præventiv desecuritization, hvor Danmark vælger at engagere sig direkte i diskursen, men med elementer som er afhængige af konteksten. Ved at fremhæve internationale normer og principper og referere til et samarbejde præget af historie, forsøges det at tydeliggøre at emnet kan behandles som almindelig forsvarspolitik, hvor det ikke er nødvendigt med en ekstraordinære handling. Danmarks samlede diskurs er dermed præget af desecuritization, men i konteksten som allierede. De konkrete virkemidler og argumenter, som der bliver brugt, kan kun ses som formålsskabende i konteksten af at USA er en allieret. Dette peger derfor mod, at selvom Danmark gør brug af en almindelig desecuritization strategi, er argumentationen indenfor strategien markant anderledes, og kan kun ses indenfor den specifikke kontekst af at være allieret. Dermed vil samme strategi godt kunne bruges mod en fjendtlig stat, men argumentationen vil manifestere sig anderledes. Analysen peger desuden på, at Danmarks retorik har haft en betydning. Dog kræver det yderligere forskning over et længere tidsrum for at kunne sige noget endegyldigt om dette.

6. Diskussion

Følgende afsnit vil tage udgangspunkt i centrale overvejelser i forbindelse med udarbejdelsen af dette projekt. Diskussionen er delt op i en teoretisk diskussion, en empirisk diskussion og en diskussion af hvilke samfundsmæssige implikationer som resultaterne har.

6.1 Teoretisk diskussion

6.1.1 Andre teoretiske tilgange

Gennem dette speciale kan man overveje, hvorvidt diskurser overhovedet er af betydning i international politik. Hvis Trump alligevel ikke vælger at gå ind i Grønland, er det så på grund af at Danmarks har forsøgt at desecuritize situationen eller er det fordi Danmark ikke overgiver sig, og det er for omkostningsfuldt for USA. Indenfor International teori, vil realismen f.eks. antage, at det ikke har betydning, hvad enkelte præsidenter eller ledere har af visioner eller ideer (Dunne & Schmidt, 2020). Ifølge realismen er verden præget af internationale systemer, som en enkelt aktør ikke kan påvirke. Realisme ser dermed at den internationale spilleplade er præget af stater som aktører, frem for individer som aktører. Det må antages at realismen også vil kunne forklare dele af casen, men dette ville konsekventvis udmøntes i både en anden metodisk og videnskabsteoretisk tilgang. Realismen forholder sig til, at historien er cyklisk og dermed vil begivenheder og historie gentages, når man indsamler data over tid. Dette har blandt andet Jacobsen & Olsvig (2024) dokumenteret tidligere. Deres forskning viser et gentagende mønster, der viser at USA flere gange har haft interesse i Grønland. (Jacobsen & Olsvig, 2024). Samtidig er Arktis et sted hvor de mest magtfulde nationer er til stede. Dette gælder Canada, Kongeriget Danmark, Finland, Island, Norge, Rusland, Sverige og USA. Herunder har også Kina lavet en arktisk strategi, selvom de ikke har territorium i Arktis (Garamone, 2024). Samtidig gør klimaforandringerne det mindre besværligt at navigere i Arktis, hvorfor det er nemmere at være til stede i regionen (Garamone, 2024). Den realistiske teori vil dermed kunne forklare visse empiriske elementer. F.eks. kan det antages at teorien vil pege på, at USA har et ønske om at eje Grønland, fordi staten agerer i egen interesse og uden normer og morale, i et forsøg på at opretholde status quo, som den mest magtfulde nation i Arktis. Samtidig

bliver i takt med klimaforandringer nye mineral- og ressource lagre tilgængelige i området. Dette er noget Trump tidligere har forsøgt at få adgang til i Ukraine også, hvorfor dette må antages at være vigtigt for ham. Dette kan også af realismen forklares med at udbyttet ved at have kontrol med større dele af Arktis er større end ulempen ved at være uvenner med Danmark.

Den realistiske tilgang vil dog også være kritiserbar. Teorien antager, at Trump som præsident ikke har den store indflydelse på amerikansk udenrigspolitik, da det er staten fremfor individet som er afgørende for politikken (Dunne & Schmidt, 2020). Men når man overvejer, hvordan politikken har udviklet sig siden Trumps tiltræden i januar 2025, har USA's politik forandret sig på baggrund af Trumps præsidentskab. Trumps italesættelse af at ville eje Grønland, har f.eks. gjort at Mette Frederiksen er taget på besøg hos andre EU-ledere (Fallentin, & Olsen, 2025). Derudover er der kommet yderligere investeringer i forsvaret i Arktis, samt en samtale om yderligere selvstændighed af Grønland (Ørbæk, 2025a). Derfor har Trumps ord i sig selv og Trumps præsidentskab haft en betydning for de internationale forhold. Den realistiske tilgang kan ikke alene forklarer alle dele af casen og vil ikke kunne tage hensyn til det talte ord.

6.1.2 Securitization og publikum?

En central overvejelse har været betydningen af publikum for begge parter i konflikten. Som beskrevet i analysen, har det muligvis været flere publikummer og forskellige publikummer, som aktørerne har henvendt sig til. Det at der er flere og muligvis forskellige publikummer, kan gøre, at det ikke er nødvendigt for aktørerne at forholde sig til hinandens udtalelser. USA offentliggør sine udtalelser udelukkende på engelsk, på egen jord, til egne journalister og på egne sociale medier. Danmark offentliggør langt de fleste udtalelser på dansk og til danske journalister. Der har dog været enkelte tilfælde hvor de danske udtalelser har været oversat til engelsk eller grønlandsk. Det ser derfor ud til, at amerikanerne i højere grad virker til at henvende sig til sin egen befolkning og sine egne vælgere. Danmark ser også ud til primært at have Danmark og Grønland som publikum, men gør i højere grad brug af direkte henvendelse til USA, hvorfor USA også må anses som værende et publikum. Det interessante her er ikke hvem publikum er, men hvordan det at henvende sig til forskellige publikum påvirker retorikken. Det må antages at hvis USA f.eks. i højere grad henvendte sig til Grønland

som publikum, så ville retorikken og forsøget på securitization være markant anderledes, da det er en anderledes gruppe man henvender sig til (Buzan et al., 1998). Det at der er forskellige publikum, må også antages at gøre det nemmere for begge aktører at undgå at tale direkte til hinanden og forholde sig til hinandens udtalelser. Hvis det ikke er samme gruppe man forholder sig til når man laver sine træk, er der som sådan ingen grund til at forholde sig til den anden parts argumentation, fordi det må antages at publikum ikke nødvendigvis modtager budskaberne.

En anden overvejelse, der har været i forbindelse med publikum, har været betydningen af det internationale samfund. I en verden hvor der er store internationale spillere, regler og normer og hvor alle har adgang til og mulighed for at følge med i narrativerne. Har det internationale samfund så egentlig større betydning end først antaget i Københavnerskolen, og er det overhovedet muligt at henvende sig til et afgrænset publikum. Denne undren spiller desuden ind i en generel kritik af Københavnerskolen, der påpeger at publikumsdelen er underteoretiseret og bør undersøges videre. (Cote, 2016) Københavnerskolen antager, at publikum er et antal af begrænsede aktører. Der kan sættes spørgsmålstejn ved, hvorvidt dette er realistisk i en globaliseret verden, hvor lande samarbejder med flere aktører, som alle har en interesse i, hvad der sker i det internationale samfund. Kan man så afgrænse publikum til en bestemt gruppe af f.eks. embedsmænd eller befolkningsgrupper? Selve casen og konsekvenser af konflikten, vedrører kun Danmark, Grønland og USA, men er det virkelig kun et begrænset antal aktører fra disse lande som har mulighed for at godkende eller afslå en ekstraordinær handling? Kan man f.eks. forestille sig, at andre lande vil kunne påvirke konflikten gennem forhandlinger med et af disse tre lande? Ville Canada f.eks. kunne forhandle med USA, om ikke at overtage Grønland gennem sanktioner på handel? Eller ville andre EU-lande påvirke og presse Danmark til at overgive Grønland for at undgå sanktioner fra USA? De globale medier og muligheder for kommunikation, ser derfor ud til at gøre det svært at afgrænse publikum. Dette er specielt i forhold til at flere aktører har interesse i hvordan kriser udspiller sig. Dermed kan dette speciale altså tilslutte sig den kritik som blandt andet Cote (2016) fremstiller, af at publikumsdelen, som fremstår som den centrale del af securitization processen, bør udforskes mere, for at man konkret kan forstå processen mekanismer.

6.1.3 Er desecuritization den eneste mulighed?

Efter at have analyseret empirien, kan der rejses en diskussion om hvorvidt stater der er allieret, reelt har mulighed for at undvige forsøg på securitization gennem andre metoder end den præventive strategi. Som et allieret land, der er økonomisk afhængig af et andet land, har man så mulighed for at desecuritize på andre måder? Muligheden for at kunne counter-securitize virker urealistisk, da det i dette tilfælde ville betyde, at Danmark argumenterede for, at USA udgør en trussel over for nogen eller noget. Dette ville højst sandsynligt provokere amerikanerne, således at de ikke er tilbøjelige til at samarbejde med Danmark. Da Danmark og USA har et asymmetrisk magtforhold hvor USA har mere reel magt, vil Danmark angiveligt ikke kunne vinde en sådan konflikt. Derfor er den eneste mulighed at være mere diplomatiske og prøve at undgå en sådan konflikt. Derfor kan man antage, at hvis lande, der er allieret, vælger at gøre brug af counter-securitization, så vendes relationen fra en allieret til en fjende. I dette tilfælde har USA mulighed for at forsøge at securitize, fordi de har relativ mere magt end Danmark, men Danmark har ikke mulighed for at counter-securitize, fordi dette i sig selv vil udgøre en trussel for statens overlevelse. Dermed er det måske slet ikke muligt at gøre brug af counter securitization mellem allierede, når der er et asymmetrisk magtforhold.

Hertil kan man sætte spørgsmålstejn ved, om dette er gældende for alle sektorerne. Er det f.eks. sådan at man godt kan counter securitize emner i nogle sektorer uden det påvirker at man er allieret? Kan man f.eks. godt forestille sig, at man kan gøre brug af counter-securitization i sektorer der ikke truer statens suverænitet, f.eks. på immigrationsområdet eller klimaområdet uden at det har konsekvenser for ens status som allierede. Man kan specielt forestille sig at klimasektoren kan være et område hvor dette er muligt, idet klimaet ikke anses som en aktiv aktør. Dog kan man forestille sig at hvis man har en klar alliance som f.eks. i EU, så vil man i højere grad samarbejde om klimaproblematikker, end man ville forsøge at gøre det til et sikkerhedsspørgsmål mod hinanden.

6.1.4 Er der behov for at nuancere teorien

Analysen peger på, at teorien allerede dækker for de begreber som der gøres brug af i denne case, hvor fænomenet finder sted mellem alliancer. Dog er der nogle andre argumenter og virkemidler som udgør den præventive desecuritization. Det kan diskuteres om denne nuance er nødvendig, eller om det at tilføje disse nuancer til begrebet udvander selve den teoretiske ramme. Anvendelsen af nye begreber, kan i nogle tilfælde sænke anvendeligheden af teorierne og udvande de mest konkrete fund og teoretiske mønstre (Healy, 2017) Nuancerne der er fundet i forbindelse med denne analyse, kan imidlertid bidrage til vigtige nuancer som, på nuværende tidspunkt, ikke bør forkastes. Dette argumenteres for, idet det må antages, at flere tilfælde som dette kan forekomme. Trump har flere gange vist, at han ikke er bange for at udfordre amerikanernes største samarbejdspartnere. Han har blandt andet også udfordret Canada, Panama og Mexico (Burcharth, 2025) på centrale emner. Derfor kan det forventes at det ikke blot er relevant nu, men fortsat kan blive relevant, hvilke værktøjer stater har når der kommer til at desecuritize overfor andre lande. Hvis det antages at resultaterne for dette studie kan overføres til andre cases, vil det betyde at alliancer primært skal og er præventive overfor allierede med større magt end dem selv. Dette vil kunne have stor betydning for USA's fremtidige ageren hvis dette er rigtigt. Analysen påpeger, at der er en forskel på hvordan securitization og argumenter inden for det teoretiske værk bliver dannet mellem allierede eller mellem fjender. Det kan dog ikke udelukkes, at disse nuancer kan være overflødige. Der kræves yderligere forskning på området, specielt i forhold til hvordan publikum kan reagere på argumenterne. Securitization er kun vellykket, i det øjeblik publikum accepterer talehandlingen og dermed gør det muligt for sikkerhedsaktøren, at foretage en ekstraordinær handling. Hvis det viser sig at publikum konsekvent afviser talehandlingen som er rettet mod allierede, så kan det være overflødigt at inddrage et nyt begreb for den modstridende talehandling. Det argumenteres derfor for, at med den viden der er på området allerede, er der behov for denne nuance, men at videre forskning på området, kan gøre at nuancen er unødvendig og ikke bidrager til anvendeligheden af teorirammen.

6.1.5 Desecuritization eller fejlede forsøg på at securitize

En overvejelse der har været i forbindelse med dette speciale, har været hvorvidt man faktisk kan afgøre at desecuritization har en effekt, og at det ikke bare er selve forsøget på securitization som er fejlet. Dette er essentielt for at vide om desecuritization mellem allierede faktisk har en betydning. Denne diskussion opstår også på baggrund af Københavnerskolens manglende udbygning af centrale elementer, såsom hvornår en desecuritization strategi er succesfuld (Jacobsen & Strandsbjerg, 2017), samt hvornår publikum afviser eller acceptere en talehandling (Cote, 2016). Disse centrale elementer for hvornår disse forsøg er succesfulde er af mange forskere beskrevet som mangelfuld, og udgør også i dette speciale en udfordring for at kunne sige konkret om desecuritization faktisk har en effekt.

Da der ikke eksisterer en kontrafaktisk situation, kan det heller ikke siges, hvorvidt det amerikanske forsøg på at securitize emnet alligevel ikke så ud til at forlade almindelig politik. Det er derfor til diskussion, hvorvidt det at emner vender tilbage til den almindelige politiske sfære, sker som resultat af at forsøget på securitization fejlede på grund af publikum, eller hvorvidt desecuritization lykkedes. Uden denne distancering, er det i praksis også sværere at påvise at denne teori faktisk kan forklare hvad der sker.

6.1.6 Securitization i et postkolonialt perspektiv.

Securitization er blevet kritiseret af blandt andet Howell og Richter-Montpetit (2020) i forhold til at kolonialisme og racisme er systematisk indlejret i securitization-teorien. Dette ses gennem teoriens forhold til kolonialisme som noget, der er fortid og ikke påvirker de strukturer der ses i nutiden. Dette kan til dels også illustreres i denne case. Det ses at Grønland f.eks. bliver anset som et objekt frem for en aktør. Det ses f.eks. ved at Grønland italesættes som et territorium frem for en befolkning med deres egen kultur og holdning. Howell og Richter-Montpetits (2020), kritik antager at den grønlandske befolkning, af vestlige stater, bliver anset som noget der skal modtage sikkerhed, og ikke er i stand til at sikre sig selv eller have indflydelse på denne sikring. Dette ses også i det empiriske materiale, hvor Trump og Vance henvender sig til Danmark om sikkerheden på Grønland. Dog ses det, at Danmark henviser til Grønlands landsformand. Dermed prøver Danmark altså at inkludere Grønland i processen. Dette ser

også ud til at lykkedes, idet Trump efterfølgende italesætter Grønlands ret til selvbestemmelse. I december og januar lavede den amerikanske administration en række besøg i Grønland, hvor man netop også forsøgte at inkludere befolkningens holdning, blandt andet ved at uddele Trump merch og lave videoer om Grønland og USA tilknytningsforhold. Trump har også flere gange italesat, at grønlænderne er utilfredse med Danmark. Danmark har ligeledes italesat forholdet til Danmark ved at påpege det stærke forhold i rigsfællesskabet, dette blev også understreget ved Kongehusets besøg i Grønland sidst i april. Dette har teoretisk dog minimal forklaringskraft for både de forsøg på securitization og desecuritization som Danmark og USA laver. Dermed kan det empirisk ses, at netop dette unikke tilhørsforhold ikke kan forklares teoretisk.

6.2 Empirisk diskussion

6.2.1 Perioden for indsamling af data

Et kritikpunkt for denne analyse er selve dataindsamlingens begrænsninger. Empirien er indsamlet i perioden 1. november 2024 til 1. Maj 2025. Dette giver en begrænsning, idet der kan forekomme flere argumentationer efter dataindsamlingen er stoppet, som ville have kunnet påvirke fortolkningen af resultaterne. Hvis amerikanerne f.eks. trækker kravene om Grønland tilbage, vil resultaterne for analysen forventes at kunne være anderledes, idet det måske er større belæg for at forsøget på desecuritization har en effekt. Det har dog været nødvendig med en afgrænsning for at kunne færdiggøre analysen. Samtidig er det væsentlige for problemstillingen ikke nødvendigvis hvorvidt typen af argumentation har en effekt eller ej, men problemstillingen tager udgangspunkt i, hvilken retorik som aktørerne gør brug af. Et væsentligt kritikpunkt i forhold til dette er dog, at diskurser og kontekster kan forandre sig over tid, hvorfor det netop ikke kan udelukkes, at disse udtalelser får en anden betydning, efter at specialet er afsluttet.

Problemstillingen har dog til formål at identificere, hvorvidt allierede gør brug af desecuritization eller counter securitization, hvorfor dette ikke har skabt problemer for validiteten af resultaterne.

6.2.2 Typen af empiri

Empirien er primært indsamlet gennem offentlige udtalelser fra henholdsvis Mette Frederiksen, Donald Trump og J.D. Vance. Empirien er indsamlet gennem sociale medier og officielle pressemeddelelser. Resultaterne for analysen er derfor præget af den data der er udvalgt. Dermed er der taget visse fravalg, som kunne have haft betydning for resultaterne. F.eks. fravalget af at inddrage Grønlands daværende landsformand, Múte B. Egede, kunne have bidraget med flere nuancer til det empiriske data. Inddragelsen af den grønlandske part kunne have bidraget til empirien, idet det viste sig at Danmark forskyder ansvarsplaceringen til Grønland, hvorfor det kunne have været interessant at inddrage Grønlands officielle holdninger og udtalelser i analysen. Dette ville have bidraget med flere nuancer, men givet Danmark og Grønlands forhold, er det vanskeligt at vurdere hvordan dette ville have ændret resultaterne. Grønland forvalter flere politiske områder, som de har selvstyre over, mens andre dele som f.eks. forsvaret varetages af Danmark. Det må derfor antages, at den kritik som USA rejser i forhold til forsvaret på Grønland, er henvendt mod Danmark, og dermed er det også Danmark, der kan besvare denne kritik.

De normer og værdier, der præger det internationale samfund, gør det også relevant at inddrage Grønlands holdninger og reaktioner på de amerikanske talehandlinger. Det må ud fra et konstruktivistisk synspunkt have betydning for de internationale relationer, og må antages at især have en betydning for Danmarks kommunikative råderum.

Empirien som der er indsamlet, vurderes dog til at skabe et validt resultat, netop på baggrund af den konstruktivistiske tilgang, hvor det implicite er hvordan verden og sikkerhedstrusler konstrueres. De empiriske data der er inddraget, er udvalgt ud fra, at den originale talehandling konstrueres af USA mod Danmark, som har ansvaret for forsvaret på Grønland og rent faktisk har rådighed over det grønlandske territorium og forhandler på vegne af Grønland. Derfor er Mette Frederiksen som Danmarks statsminister, den centrale aktør, som konstruerer mod argumentationen over for USA. Dermed er de aktører der er udvalgt, de centrale aktører, som har evnen og status til at skabe den sociale virkelighed. Dog betyder dette ikke nødvendigvis, at resultaterne ville have været anderledes hvis Grønland var inddraget i det empiriske materiale, da

det må antages at de normer der eksistere i det internationale samfund, gør det vanskeligt eller direkte umuligt for Danmark, at påtage sig en konsekvent anderledes holdning og argumentation, end den som Grønlands ledelse gør brug af. Hvis dette var tilfældet, ville det være vanskeligt at forestille sig, at det internationale samfund og grønlænderne ville acceptere dette.

Et interessant aspekt at inddrage fra Grønlands ledelses synspunkt er dog, hvordan Grønlænderne reagerer på, at USA ønsker at overtage øen. Grønland er et oprindeligt folk, som er blevet undertrykt og lukket ude af samtaler gennem tiden, hvorfor det interessante aspekt i denne case kunne være at inddrage data der kan belyse hvordan oprindelige folk og de kontekstuelle implikationer militante trusler har for disse, samt hvordan de reagere på dette. Ved ikke at have inddraget dette perspektiv, står man dog åben overfor kritik af blandt andet Howell og Richter-Montpetit (2020), der fremsetter at securitization er præget af eurocentrisk systematik. Antagelsen om, at de grønlandske ledere vil have samme holdning som Danmarks statsminister, kan ses i lyset af et eurocentrisk perspektiv. Dette er især begrundet med, at man udelukker de grønlandske ledere fra analysen. Dette kan gøre at Grønland i højere grad fremstår som et objekt, end som et land med deres egen særprægede kultur, traditioner og holdninger. Det kan dog argumenteres for, at dette ikke nødvendigvis underminerer analysen centrale antagelser, idet både USA og Danmark faktisk tager hensyn til den grønlandske befolknings ønsker om selvstændighed og selvbestemmelse.

6.2.3 Forskerens egen rolle i fortolkningen

I en konstruktivistisk analyse, er det essentielt, at forskeren reflekterer over sin egen rolle i fortolkningen af resultaterne. Da analysen er udarbejdet som en konstruktivistisk analyse, er fænomenet tæt knyttet til casen og fortolkningen tæt knyttet til forskeren. Forskerens egen holdning og tilknytningsforhold kan derfor have påvirket resultaterne og udviklingen af nye begreber. (Lynggaard, 2020) I dette tilfælde har forskeren f.eks. tilknytning til Danmark, som er en aktør i konflikten. Det kan derfor ikke undgås, at fortolkningen har en bias til dennes fordel. Forskeren har dog været opmærksom på dette, og forsøgt så vidt muligt at udvælge, behandle og fortolke empirien systematisk, neutralt og med teoretisk udgangspunkt. For denne analyse, som har et konstruktivistisk udgangspunkt, er det ikke i sig selv et problem at forskeren kan have et bias, det

er dog et problem, hvis forskeren ikke er bevidst om sin bias og dermed ignorerer og skjuler sin egen bias. I dette projekt er der dog taget højde for dette ved at foretage en metodisk gennemgang, som øger gennemsigtbarheden af de metodiske overvejelser og behandlingen af empirien. (Lynggaard, 2020)

6.2.4 Kvalitetskriterier

Da dette studie er baseret på den socialkonstruktivistiske tilgang, er det midlertidigt ikke de traditionelle kvalitetskriterier som reliabilitet og validitet, som specialet bør vurderes ud fra. Derimod bør det i højere grad vurderes ud fra mere kvalitative kvalitetskriterier. I de kvalitative kvalitetskriterier tages der højde for at hensigten med kvalitativ forskning ikke kan relatere sig til validitet og reliabilitet. Formålet med denne type forskning, er ikke nødvendigvis at bevise sammenhænge, men derimod at opnå en dybere forståelse af de mekanismer, der fører til de teoretiske mønstre. Derfor vurderes kvaliteten ikke ud fra f.eks. kriteriet om generalisering, men derimod en dybdegående forståelse af en specifik case. (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2023) Der kan desuden sættes spørgsmålstejn ved, hvorvidt analysens resultater kan generaliseres. Den konstruktivistiske tilgang dikterer som udgangspunkt, at hver enkelt case skal ses i henhold til den unikke kontekst og derfor kan identificere unikke mønstre (Collin, 2019). Derudover er Grønlands forhold til Danmark også unikt. Dette unikke forhold muliggør dermed også at Danmark har mulighed for at forskyde ansvaret for den grønlandske ledelse. Dermed kan det være at elementer som ansvarsforskydning er mindre relevant i andre sammenhænge og kriser end denne. Samtidig er der, som tidligere nævnt, færre eksempler, hvor det er aktører der ellers anser hinanden som værende allierede. Det argumenteres derfor for, at casen i sig selv er så unik, at det må antages at det er svært at overføre dem til andre konflikter. Andre aktuelle konflikter, f.eks. mellem Rusland/Ukraine, Israel/Palæstina eller Pakistan/Indien, kan parterne ikke anses som værende allierede. Disse territorier har selvstyre, men ikke på samme niveau som Grønland og har ikke forfatningsmæssigt krav på selvstyre. Dermed er Grønlands tilhørsforhold til Danmark ikke på samme måde sammenligneligt med Canadas territorier. Dette gør det svært at generalisere resultaterne. Det unikke og kontekstuelle i casen, kan ikke nødvendigvis generaliseres til hverken andre sektorer indenfor securitization eller andre cases. Derimod er der fundet et teoretisk indblik i en

unik case, som kan udvide begrebet om securitization og give indsigt i hvilke strategiske råderum der er indenfor netop denne case. Det er derfor heller ikke hensigten at resultaterne af denne analyse vil kunne bruges i andre cases, men derimod er hensigten at få et indblik og skabe en udvidelse af de teoretiske overvejelser som netop er hensigtsmæssige for denne case. Dermed er fokus på analytisk generaliserbarhed frem for statistisk generaliserbarhed. (Brinkmann & Tanggaard, 2015, s. 12-14)

Gentageligheden af dette projekt og generelt i kvalitativ forskning er altid diskutabelt, da man netop ikke kan tage forskerens egen fortolkning ud af forskningen. Det vil sige at selvom en anden forsker gentog dette projekt med samme empiri, ville det ikke nødvendigvis få samme resultater, da en anden forsker vil kunne fortolke empirien anderledes eller lægge vægt på andre aspekter af empirien. (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2023). Derfor er det vigtigt at være så transparent som muligt omkring de metodiske valg, samt hvordan empirien er blevet fortolket. Gennem specialet er det også forsøgt at være så transparent som muligt. Dette er gjort for at det netop står klart, hvilke kontekstuelle forhold der har betydning for resultaterne. Dette er f.eks. gjort ved at fremlægge de metodiske valg, begrundelser for disse, samt fremgangsmåderne for analysen. Ved at gøre dette fremstår konklusionerne mere troværdige, idet det er muligt at gennemskue hvordan der er kommet frem til resultaterne. Samtidig er citaterne som ligger til grund for de analytiske argumenter blevet fremlagt, således læseren har et klart indblik i på hvilken baggrund argumentationen bliver dannet. Det er desuden forsøgt at opretholde validiteten ved at fremlægge empirien så ofte som muligt og tilknytte disse til det teoretiske materiale. Dette er gjort ved at fremlægge det tydeligt i displays hvor man kan se den teoretiske tilknytning. (Andersen, Laustsen & Cecchini, 2023)

6.3 Implikationer

6.3.1 Videre forskning

Som analysen ovenfor peger på, så kan allierede altså gøre brug af desecuritization, men med andre værktøjer. Disse værktøjer udvider altså råderummet for de retoriske virkemidler indenfor desecuritization. Dog er der mekanismer indenfor desecuritization som fortsat mangler at blive undersøgt. En af disse mekanismer, er blandt andet hvorvidt denne type af desecuritization har en betydning. Altså hvilken evne og påvirkning af de internationale forhold som denne type af argumentation har. Dette kan gøres ved f.eks. at undersøge publikumsaspektet videre. F.eks. ved at undersøge, hvorvidt denne type af argumentation er mere tilbøjelig til at overtale et publikum når det er mellem allierede.

Jævnfør Buzan et al. (1998) forekommer securitization først når publikum accepterer at en ekstraordinær handling kan forekomme, indtil da, er der kun tale om securitization moves. Det er derfor essentielt at forske videre i, hvordan denne argumentation kan påvirke publikum, og hvorvidt den faktisk påvirker publikum til at være mere eller mindre tilbøjelige til at acceptere sikkerhedsaktøren forsøg på securitization.

Denne case har et unikt forhold mellem flere parter. Dette gælder ikke kun Danmark og USA, men også Grønland. Jacobsen og Olsvig (2024) undersøgelse om historiske konflikter om Grønland, viste at dette har positioneret Grønland bedre, således at der er råderum for selvstændighed. Denne undersøgelse peger desuden også i retning af netop dette. Selve Mette Frederiksens udtalelse henviser til og understøtter den grønlandske regerings selvstændighed og autoritet. Dette kommer muligvis også ud fra den kontekst og tid som casen befinder sig i, samt det unikke forhold mellem Danmark og Grønland. De regler og normer som det internationale samfund befinder sig i, gør at det er svært for både Danmark og USA at retfærdiggøre at eje Grønland, som er en tidligere koloni, som stadig har et oprindeligt folk. Det vil derfor også gå imod internationale normer, hvis den danske diskurs ikke henviste til og understøttede den grønlandske ledelses holdning. Undersøgelsen peger derfor også på, at Grønland har fået et større vindue til at gøre krav på deres selvstændighed. Dette er endnu et felt som

kan udforskes, med specifik fokus på de hvordan securitization mellem allierede også kan påvirke allianceerne og tilhørsforholdet mellem andre lande.

6.3.2 Betydning for allianceer

Hvordan kan forsøg på Securitization påvirke allianceerne. Selvom det ikke er det analytiske fokus, pegede analysen dog stadig på, at der er sket ændringer i forholdet mellem Danmark og USA. Dette baseres specielt på Mette Frederiksen's reaktion på J.D. Vance's udtalelse om, at Danmark er en dårlig allieret for USA. Mette Frederiksen reagerede hurtigt på denne udtalelse, og mente at det var under al kritik at komme med en udtalelse af denne type. J.D. Vance prøvede efterfølgende at anerkende Danmarks bidrag til den amerikanske forsvarspolitik, og samtidig understrege at diskussionen er vedrørende en nuværende uenighed. Dette er dog et tegn på at forholdet bliver forværret gennem de ting der bliver sagt af aktørerne. Danmark og EU har derudover besluttet at øge de interne forsvarsbudgetter og ser dermed ud til at have en mere skeptisk tilgang i forhold til at stole på amerikanerne (Ørbæk, 2025a).

Allerede inden Trump blev valgt, havde han en skeptisk tilgang til NATO. Dette betød konsekvent, at de NATO allierede i Europa, begyndte at tvivle på, hvor meget støtte der kunne forventes fra USA, hvis en konflikt skulle blive relevant. Med Trumps forsøg på Securitization, har han truet et andet land som tilhører NATO allianceen. Hvorvidt dette kommer til at have betydning for NATO-allianceerne, er svært at vurdere. Men flere eksperter mener at NATO-allianceen er stærkt svækket og i realiteten er død (Søndergaard, 2025,). Andre eksperter mener, at Trump netop ikke kan bruge militær magt i Grønland på grund af NATO-alliances betydning (Ørbæk, 2025b). Disse betragtninger er interessante at se i forhold til de internationale teorier realisme og liberalism. På den ene side antyder realismen, at allianceer kun eksisterer så længe de bidrager til staternes egennyttemaksimering (Dunne & Schmidt, 2020) Hvis USA ikke mener, at allianceen er til nytte for dem, vil de melde sig ud af allianceen. Liberalister mener derimod at allianceer og internationale institutioner og normer er det som netop holder konflikter på afstand og dermed er grundlaget for at der ikke opstår nye militante konflikter (Dunne, 2025). NATO-allianceen er dermed det afgørende for at Trump ikke ville gå ind i Grønland.

Hvorvidt NATO-alliancen har betydning for om USA kan overtage Grønland, er derfor svært at konkludere, idet der er flere teoretiske forklaringer som kan konkludere forskellige konsekvenser.

6.3.3 Konsekvenser for Grønland

Resultaterne af analysen peger altså på, at Mette Frederiksen lægger ansvaret over på Grønland. Samtidig forsøgte USA at overtale Grønlænderne til at føle et tilhørsforhold med dem. Dette sker samtidig med at Grønland skal til valg og vælge en ny landsformand. Begge sikkerhedskurser bidrager dermed til en diskussion om Grønlands tilhørsforhold, som gør at grønlænderne kan starte en diskussion om, hvorvidt de ønsker fortsat at være en del af det danske kongerige. Det ser derfor ud til at der er åbnet op for at Grønland kan få mere selvstændighed, hvis det er det de ønsker. Dette peger umiddelbart i retning af Jacobsen og Olsvigs resultater fra 2020, som peger på, at hver gang der har været amerikansk indblanding i Grønland, har dette ført til markant mere selvstændighed for Grønlænderne. Dette ser også ud til at være tilfældet nu.

Dette er dog ikke den eneste konsekvens for grønlænderne. Efter empirien er blevet indsamlet, er det kommet frem at der muligvis har været foretaget amerikansk spionage på Grønland (Eller, 2025,). Dermed skal Grønland også forberede sig på at blive udfordret på deres sikkerhedsforanstaltninger og demokratiske processer. Der kan derfor også sættes spørgsmålstejn ved, hvorvidt Arktis fortsat er et lavspændingsområde, eller om det i højere grad skal kvalificeres som et højrisikoområde i fremtiden. Derudover kan det diskuteres, om USA's forsøg på securitization har bidraget til, at regionen ikke længere kan kvalificeres som et lav spændingsområde. Efter USA's forsøg på securitization, er Grønland blevet et emne, der diskuteres af også Rusland (Nielsen, 2025). USA's forsøg på securitization, kan dermed have vakt opmærksomheden på netop Arktis og dermed gjort det til en prioritet for andre arktiske nationer.

7. Konklusion

En undren om hvordan alliancen mellem Danmark og USA påvirker diskursen om Grønland, har ført til dette projekt som ud fra en konstruktivist vinkel har undersøgt følgende problemformulering:

“Hvordan konstrueres modstand mod securitization argumenter mellem allierede nationer?”

For at undersøge dette, tager opgaven udgangspunkt i USA's præsident Trump og vicepræsident J.D. Vances forsøg på at få ejerskab over Grønland i 2024/2025. Specialet tager udgangspunkt i at undersøge hvordan securitization bliver brugt af de amerikanske aktører og hvordan de danske aktører besvarer denne securitization. Specialet har taget udgangspunkt i denne unikke case, idet casen foregår mellem allierede aktører, som ellers lægger op til at samarbejde om emner som forsvar og sikkerhed.

Analysen peger på, at Danmark især gør brug af desecuritization, herunder specifikt strategien præventiv desecuritization. Dermed er Danmarks strategi altså ikke unik i den forstand, at der gøres brug af en unik modargumentation. Resultaterne peger dog på, at argumentationen bliver konstrueret ud fra et formål om at forhindre USA's forsøg på securitization samtidig med at den gode relation mellem landene vedligeholdes. Hertil peger analysen på, at måden argumentationen er sat op relatere sig til netop den allierede relation. Denne argumentation baserer sig på ansvarsforskydning, enighed i sikkerhedstrusler samt henvisning til allerede eksisterende samtaler. Disse elementer har alle til formål at bevarer den gode relation til USA, men samtidig dreje narrativet og bevarer sin suverænitet.

Analysen peger derudover også på, at USA har en mindre aggressiv retorik til sidst i indsamlingsperioden. USA argumenterer i højere grad for Grønlands selvbestemmelse, uafhængighed, samarbejde og tilstedeværelse, end de argumenterer for kontrol. Dermed kan dette pege på at emnet ikke har bevæget sig fra normal politik til sikkerhedspolitik. Dette skal der dog forskes yderligere i, idet det ikke entydigt kan konkluderes at dette skyldes Danmarks strategi, eller om forsøget på at securitize er

mislykket af andre grunde. Samtidig opfordres der til at forske i hvorvidt securitization mellem allierede har højere eller lavere sandsynlighed for at lykkes. Det bør specielt undersøges gennem publikumsaspektet.

Litteraturliste

Andersen, L. B., Laustsen, L., & Cecchini, M. (2023). Forskningskriterier. I K. M. Hansen, L. B. Andersen & S. W. Hansen (Red.), *Metoder i statskundskab* (3. udg., s. 212–228). Hans Reitzels Forlag.

Antoft, R., & Salomonsen, H., (2007): Det kvalitative casestudium: Introduktion til en forskningsstrategi. I: Antoft, R., et al. (red.): *Håndværk og horisonter: Tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.

Balzacq, T. (2005). "The Three Faces of Securitization." *European Journal of International Relations*, 11(2), 171-201.

Balzacq, T., Léonard, S., & Ruzicka, J. (2016). 'Securitization' revisited: Theory and cases. *International Relations*, 30(4), 494–531.

Bjørnholt, B & Jacobsen, M. L. (2020). Kvalitativ analyse: kodning. I: Hansen, K. M., . Andersen, L. B, & Hansen, S. W. (red.), *Metoder i statskundskab* (3. udgave, s. 212-228). København: Hans Reitzels forlag.

Brænder, M., & Cecchini, M. (2020). *Forstående analyser* (3. udg., 1. oplag). Hans Reitzels Forlag.

Brinkmann, S., & Tangaard, L. (2020). Interviewet: samtalen som forskningsmetode. I: Brinkmann, S., & Tangaard, L. *Kvalitative Metoder - En grundbog* (3. udgave, s. 33-65). København: Hans Reitzels Forlag.

Brinkmann, S., & Tanggaard, L. (2015): Kvalitative metoder, tilgange og perspektiver: en introduktion. I: Svend Brinkmann & Lene Tanggaard (red.). *Kvalitative metoder – En grundbog* (2.udgave, s. 13-20). København: Hans Reitzels Forlag.

Burcharth, M. (2025, 20. januar). *Trump kom med hårde trusler mod Panama og Mexico, men man skal også bide mærke i hans udeladelser*. Politiken.

Buzan, B., Wæver, O., & de Wilde, J. (1998). *Security: A new framework for analysis*. Lynne Rienner Publishers.

Collin, F. (2019). Kapitel 9: Socialkonstruktivisme. I K. Lippert-Rasmussen, M. H. Jacobsen & P. Nedergaard (Red.), *Videnskabsteori i statskundskab, sociologi og forvaltning* (s. 193–216). Hans Reitzels Forlag.

Côté, A. (2016). Agents without agency: Assessing the role of the audience in securitization theory. *Security Dialogue*, 47(6), 541–558.

Dunne, T. (2025). Liberal internationalism. I J. Baylis, S. Smith & P. Owens (Eds.), *The globalization of world politics: An introduction to international relations* (8. udg., s. 103–115). Oxford University Press.

Dunne, T., & Schmidt, B. C. (2019). Realism. I J. Baylis, S. Smith, & P. Owens (Eds.), *The globalization of world politics: An introduction to international relations* (8. udg., s. 130–144). Oxford University Press.

Eller, E. (2025, 7. maj). Løkke indkalder amerikansk ambassadør efter historier om spionage mod Grønland. DR.

Fallentin, M. G., & Olsen, E. E. F. (2025, 28. januar). Skarp grønlandsk kritik af Mette Frederikssens europæiske solotur: "Det er et nederlag for Danmark". Berlingske.

Forman-Katz, N., & Stocking, G. (2022, November 18). *Key facts about Truth Social*. Pew Research Center.

Galvin, S. (2025, 29. marts). Trump says he won't 'take anything off the table' to get Greenland, in new interview. New York Post.

Garamone, J. (2024, December 5). China increasing interest in strategic Arctic region. U.S. Department of Defense.

Healy, K. (2017). Fuck nuance. *Sociological Theory*, 35(2), 118–127.

Howell, A., & Richter-Montpetit, M. (2020). Is securitization theory racist? Civilizationism, methodological whiteness, and antiblack thought in the Copenhagen School. *Security Dialogue*, 51(1), 3–22.

Jacobsen, M., & Lindbjerg, S. L. (2024). Denmark's security perspectives on USA, China, and Russia in Greenland: How great power threats made Danish politicians talk about independent Greenlandic agency. In M. Jacobsen, O. Wæver, & U. P. Gad (Eds.), *Greenland in Arctic security: (De)securitization dynamics under climatic thaw and geopolitical freeze* (pp. 196–226). University of Michigan Press.

Jacobsen, M., & Olsvig, S. (2024). From Peary to Pompeo: The history of United States' securitizations of Greenland. In M. Jacobsen, O. Wæver, & U. P. Gad (Eds.), *Greenland in Arctic security: (De)securitization dynamics under climatic thaw and geopolitical freeze* (Chap. 8). University of Michigan Press.

Jacobsen, M., & Strandsbjerg, J. (2017). Desecuritization as displacement of controversy: Geopolitics, law and sovereign rights in the Arctic. *Politik*, 20(3), 15–34.

Kaarsbo, J. (2024, oktober 21). Når ulven kommer: Europas forsvar uden USA som garant. Tænk tanken Europa.

Knudsen, O. F. (2001). Post-Copenhagen security studies: Desecuritizing securitization. *Security Dialogue*, 32

Kurnyshova, Y. (2024). Securitisation and its extensions: A framework for analysis of Russia's war on Ukraine. *European Security*, 33(4), 576–593.

Little, A. (2025, March 26). Trump has blown up the world order – and left Europe's leaders scrabbling. *BBC News*.

Lyngaard, K. (2020a). Kapitel 7: Dokumentanalyse. I: Brinkmann, S., & Tangaard, L. *Kvalitative Metoder - En grundbog* (3. udgave, s. 33-65). København: Hans Reitzels Forlag.

Magcamit, M. (2017). Explaining the three-way linkage between populism, securitization, and realist foreign policies: President Donald Trump and the pursuit of “America First” doctrine. *Musashi University*.

Nielsen, S. B. (2025, 15. januar). Trumps iver har fået Rusland til at ændre syn på Grønland. *DR*.

Ørbæk, K. S. (2025a, 10. januar). Her er regeringens planer for forsvaret af Arktis. *TV 2*.

Ørbæk, K. S. (2025b, 30. marts). Trumps tidligere sikkerhedsrådgiver: USA kommer hverken til at overtage Grønland eller bruge militær magt. *TV2*.

Salter, M. B. (2008). Securitization and desecuritization: A dramaturgical analysis of the Canadian Air Transport Security Authority. *Journal of International Relations and Development*, 11(4), 321–349.

Søndergaard, R. S. (2025, 24. april). Fire bud på Trumps opgør med NATO. *Danish Institute for International Studies*.

Sperling, J., & Webber, M. (2016). NATO and the Ukraine crisis: Collective securitisation. *European Journal of International Security*, 2(1), 19–46.

Stritzel, H., & Chang, S. C. (2015). Securitization and counter-securitization in Afghanistan. *Security Dialogue*, 46(6), 548–567.

Taureck, R. (2006). Securitization theory and securitization studies. *Journal of International Relations and Development*, 9(1), 53–61.

The White House. (2025, January 20). *President Trump's America First priorities* [Briefing].

Thomsen, C. (2025, maj 4). Trump vil igen ikke afvise brug af militær magt i Grønland. *DR*.

Trump, D. J. [@TrumpDailyPosts]. (2024, December 22). *Trump announces new ambassador to The Kingdom of Denmark*

Udenrigsministeriet. (2025, april). Statement by the Danish Foreign Minister [LinkedIn-opslag].

Vuori, J. A. (2008). "Illocutionary Logic and Strands of Securitization." *European Journal of International Relations*, 14(1), 65-99.

Wæver, O. (1995). Securitization and Desecuritization. In: R. D. Lipschutz (ed.). *On Security*. New York: Columbia University Press, pp. 46-86.

Yin, R. K. (2009): *Case study research: Design and methods* (4th Ed.). Thousand Oaks, CA: Sage